

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ

ΕΤΗΣΙΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

[Άγνωστος συγγραφέας]

Εἰς τις καὶ μία τις

Κωμωδία εἰς μίαν πράξιν

Μετάφραση: Ἰσίδ. Ἰ. Σκυλίσης

«Μετενεχθείσα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς πράγματα καὶ ἦθη»

Ποικίλη Στοά (Ἡμερολόγιο), Ἀθήνα

τμ. 3 (1883), σ. 182-227

ΕΙΣ ΤΙΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΤΙΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΠΡΑΞΙΝ

ΜΕΤΕΝΕΧΘΕΙΣΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΘ ΗΜΑΣ
ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΗΘΗ

ΥΠΟ

Ι. ΙΣΙΔ. ΣΚΥΛΙΣΣΗ

ΝΥΝ ΔΕ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΙΣ ΤΙΣ.

ΜΙΑ ΤΙΣ.

ΓΥΝΗ ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ.

ΦΩΝΗ.

Ἡ σκηνὴ εἰς τὰ περιῆ τῆς Σμύρνης, ἐν ἔτει 1855

Τὸ θέατρον παριστᾷ τὸ ἀνώγειον πενιχροῦ καφενεῖου. Δεξιόθεν τοῦ
θεατοῦ, θύρα. Βαθύτερον, κλίνη ἄνευ παραπετασμάτων. Μεταξὺ τῆς θύ-

Σημ. Π. Σ. Ὁ παρ' ἡμῖν διακεκριμένος λόγιος κ. Ι. Ἰσιδ. Σκυλί-
σσης ἀσμένως ἀπέστειλε καὶ διὰ τὸ Γ'. ἤδη τῆς *Ποικίλης Στοᾶς* ἔτος
τὴν ὑπ' αὐτοῦ μετὰ τῆς διακρινούσης ἅπαντα τὰ ἔργα του ἐπιτυ-
χίας εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετενεχθεῖσαν ὠραιοτάτην
κωμωδίαν ΕΙΣ ΤΙΣ καὶ ΜΙΑ ΤΙΣ, ἧς ἤδη τὸ σύνολον ἐκ νέου ἀνε-
σκευάσατο προθύμως, ἀνταποκρινόμενος εἰς τὴν παράκλησιν ἡμῶν,
ὅπως καὶ φέτος κοσμίῃ τὰς στήλας τοῦ ἡμερολογίου ἡμῶν
ἔργον του.

Καὶ ἤδη ἀπονέμομεν τῷ διαπρεπεῖ λογίῳ τὰς ἐγκαρδίους εὐχα-
ριστίας μας.

ρας καὶ τῆς κλίνης καθέδρα καὶ κιβώτιον κοινόν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου πινακία, χειρόμακτρα καὶ ὅ,τι χρήσιμον πρὸς τράπεζαν διὰ δύο.— Ἀριστερόθεν, ἐστία ἄνω τῆς ὁποίας, ὡς στολισμός, λεμόνια, πορτογάλλιον, δύο ποτήρια ἐντὸς πινακίου καὶ μία σακχαροθήκη μετὰ κοχλιαρίου. Βαθύτερον, θύρα ὡς ἐρμαρίου. Ὑπεράνω τῆς ἐστίας ποταπὸν κάτοπτρον. Πλησίον ἐκεῖ καθέδρα. Εἰς τὸ βάθος, ἐν τῷ μέσῳ, παράθυρον δίφυλλον· τινὲς τῶν ὑάλων αὐτοῦ ῥαγισμέναι καὶ κολλημέναι διὰ λωρίδων χαρτίου, μία δ' ἐξ αὐτῶν, ἢ πρὸς τὰ κάτω, ἀριστερόθεν, ἐλλείπει ὀλόκληρος, ἀντ' αὐτῆς δὲ φύλλον χαρτίου. Μεταξὺ τοῦ παραθύρου καὶ τῆς κλίνης δύο καθίσματα καπηλικά. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς σκηνῆς, πρὸς τὰ ἔμπρὸς, τράπεζα ἐφ' ἧς ἐστρώθη ἤδη τὸ τραπεζομάνδυλον, καὶ κηρίον ἀνημμένον. Ἐπὶ τοῦ τοίχου, παρὰ τὴν ἐστίαν, κρέματα πλάξ μέλαινα ἐπὶ τῆς ὁποίας φαίνονται ἀριθμοὶ τινες. Ἐκεῖ πλησίον, ἐπὶ τῆς ἐστίας, τεμάχιον κιμωλίας γῆς.

ΣΚΗΝΗ Α'.

ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ (στρώουσα τὴν τράπεζαν) καὶ
ΜΙΑ ΤΙΣ

(Ἡ μὲν Ξενοδόχος ἔχει τὴν κεφαλὴν μανδυλοδεμένην ὡς αἰγραῖται χωρικαί· ἡ δὲ Μία τις φορεῖ κομφήν ἐσθητά, βαθύχροον. Τὸ καπελλίνον καὶ τὸ ὠμοφόριόν της κεῖνται ἐπὶ τῆς καθέδρας τῆς πλησίον τοῦ κιβωτίου, παρὰ πόδας τῆς κλίνης).

ΜΙΑ ΤΙΣ, (εἰσερχομένη δεξιόθεν, καὶ ἀποτεινομένη πρὸς τὰ ἔξω τῆς θύρας δι' ἧς εἰσέρχεται.) — Πολὺ θὰ μὲ ὑποχρεώσετε, κύριε, νὰ παγαίνεται ἀπ' ἐδῶ. Πολὺ σᾶς παρακαλῶ· ἢ, ἂν δὲν ἀρκοῦν αἱ παρακλήσεις, σᾶς δίδω εἶδησιν ὅτι, μετ' ὀλίγην ὥραν, ἔρχεται ἀπὸ τὸ χωριὸν, ἀπὸ τὸν Βουρνόβα, κάποιος τὸν ὁποῖον ἐμήνυσα, καὶ αὐτὸς εἶναι ἱκανὸς νὰ σᾶς φέρῃ εἰς θεογνωσίαν! . . . (Κλείει τὴν θύραν θυμωδῶς).

Ἡ ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ (καθ' ἑαυτήν.) — Διὰ τὸν Παυλάκη εἶναι αὐτὸ ὄλο τὸ κακό . . . Τὸ καῦμένο τὸ παιδί! Κατασκοτώνεται, μὰ τοῦ κακοῦ!

ΜΙΑ ΤΙΣ (Ἀκροωμένη παρὰ τὴν θύραν.) — Νομίζω ὅτι ἔκαμεν ὁ φοβερισμός μου ἀποτέλεσμα . . . Τὴν ἐπῆρε καὶ φεύγει . . . Ἐπίστευσεν ὅτι ἐμήνυσα νὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὸν Βουρνόβα κάποιος Ψεῦδος, ἀλλ' ἡ περίστασις μου ἢ παροῦσα τὸ δικαιολογεῖ.

Η ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ. (Διευθετοῦσα τὰς παροψίδας ἐπὶ τῆς τραπέζης.)—Καὶ τώρα, ἤγουν τὸν διώχνετε, κυρία, μὲ τὰ σωστά σας;

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Ἐντόνως.)—Μάλιστα, κυρά· δὲν θέλω ἐδῶ καὶ εἰς νὰ μὲ ἀνησυχῇ. Ἐγὼ ἐπλήρωσα διὰ νὰ ἔχω αὐτὸ τὸ δωμάτιον μόνη μου, ὥστε, χρείας τυχοῦσης, νὰ περάσω ἐδῶ αὐτὴν τὴν νύκτα. Εἶναι μία δυστυχία· ἀλλ' ἀφοῦ ἀνεχώρησαν πλέον ὅλα τὰ ὀχήματα!... Τί συμφορά! Νὰ μείνη τις μίαν νύκτα εἰς αὐτὴν τὴν ἔρημη τὴν σκάλα τοῦ Βουρνόβα... μία ξένη γυνή!...

Η ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ.—ᾠ, αὐτὸ, κυρία, μὴν τὸ εἰπῆτε· δόξα σοι ὁ Θεός, δὲν εὕρισκοῦσθε εἰς τὸ βουνό. Μόνο πῶς θὰ κκοπεράσετε μία νύκτα... ὅμως νὰ ὅπου ἔχετε πάλι συντροφιά τὸν σιὸρ Παυλάκη.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ποῖον σιὸρ Παυλάκη;

ΞΕΝ. — Αἰτὸν ὅπου ἤλθετε μαζῇ. Μαζῇ του δὲν ἤλθετε;

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἄλλ' ἔχεις λάθος, καλή μου γυναῖκα· αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν μοῦ εἶναι τίποτε· οὔτε μαζῇ ἐρχόμεθα. Ἐγὼ διόλου δὲν τὸν γνωρίζω. Ἐγὼ ἤλθα σήμερον ἀπὸ τὴν Σύρον μόνη, καὶ ἐξακολουθῶ τὸ ταξειδί μου αὔριον εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Εἰς τὴν Σμύρνην δὲν ἔχω γνῶριμον κανένα. Ἐχω εἰς τὸν Βουρνόβα μίαν θείαν μου. Ἄφησα τὰ πράγματά μου εἰς τὸ ἀτμόπλουον καὶ ἐξῆλθα εἰς τὴν Σμύρνην, εἰς ἓνα καφενεῖον, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, διὰ νὰ περιμείνω ἕως ν' ἀναχωρήσῃ τὸ μικρὸν ἀτμόπλουον τοῦ Βουρνόβα, αὐτὸ τὸ ὁποῖον φέρει τοὺς ἐπιβάτας ἕως ἐδῶ. Αὐτὸς ὁ κύριος ἔτυχε νὰ κάθηται ἐκεῖ πλησίον μου, εἰς τὸ καφενεῖον. Ἐκαμα τὴν ἀνοησίαν ν' ἀπεταθῶ εἰς αὐτὸν, διὰ νὰ τὸν ἐρωτήσω κατὰ ποίαν ὥραν ἀκριβῶς ἀνεχώρει τὸ μικρὸν ἀτμόπλουον τοῦ Βουρνόβα. Ἡῦρεν ἐκ τούτου ἀφορμὴν νὰ μοῦ κολληθῇ. Μὲ εἶπεν ὅτι καὶ αὐτὸς ἦτο κατὰ καιρὸν εἰς τὴν Σύρον, καὶ ὅτι ἐκεῖ μὲ εἶχεν ἰδῆ. Κατ' ἀρχὰς ἐφάνη ἀρκετὰ εὐγενικὸς πρὸς ἐμὲ, ὡς ἄνθρωπος κόσμιος. Μ' ἐβεβαίωσεν ὅτι, ἕως ν' ἀναχωρήσῃ τὸ μικρὸν ἀτμοκίνητον θὰ παρήρχετο ἀκόμη ὥρα ἱκανή, καὶ ἐπρότεινε νὰ μὲ δείξῃ ὀλίγον τὴν πόλιν, τὰς ἀγοράς της. Ἐδέχθην. Εἰς τὴν ἐπιστροφὴν μας, τὸ μικρὸν ἀτμοκίνητον εἶχεν ἀναχωρήσει. Μὲ εἶπε νὰ μὴ θλίβωμαι, ἐπειδὴ, μετὰ μίαν ὥραν, τὸ αὐτὸ ἀτμοκίνητον

ἔμελλε νὰ κάμῃ καὶ ἄλλο ταξεῖδι, τὸ τελευταῖον. Ὑπομονή ! Ἔρχεται τέλος πάντων τὸ ἀτμόπλοον, καὶ ἐπιβαίνομεν. Εἰς ὅλα αὐτὰ, ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἔλαβα ἀφορμὴν τὰ παρὰ πονεθῶ κατὰ τῆς διαγωγῆς του. Φθάνομεν ἐδῶ. . .

ΞΕΝ. — Τὶ εὐμορφα ποῦ τ' ἀραδιάζεις ! Ἦ γὰρ ἔστὸ στόμα σου !
Θαρροεῖς κ' εἶναι τρεχάμενο νερό. . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Εἰς αὐτὰ ἐδῶ τὰ μέρη ἔρχομαι πρώτην φοράν. Δὲν ἤξευρα. Οἱ ἄλλοι ἐπιβάται ἐτρεξαν εὐθύς, κ' ἐπῆραν ὅλας τὰς θέσεις τῶν ἀμαξῶν. Ἡ εὐγενία του μὲ εἶπε νὰ μὴ βιασθῶ, ἐπειδὴ εἶχεν ἴδιόν του ὄχημα. Ἐπίστευσα. Ἐπεριφερόμεθα εἰς τὸ παραθαλάσσιον περιμένοντες τὸ ὄχημα τῆς εὐγενίας του. Ἄλλ' οὔτε ὄχημα ἐφαίνετο, οὔτε κάρρον, καὶ ἐν τούτοις ἤρχισε νὰ νυκτώνῃ, ὁ καιρὸς νὰ ἐξαγριώνεται, καὶ, τὸ χειρότερον, τὰ κινήματα τοῦ κυρίου νὰ φαίνονται πολὺ ὑποπτα. Τέλος πάντων, ἐπῆλθε καὶ αὐτὸς ὁ κατακλυσμὸς τῆς βροχῆς, καὶ ἰδοὺ πῶς εὐρίσκομαι ἠναγκασμένη νὰ ζητήσω μίαν στέγην, εἰς αὐτὸ τὸ ἄθλιον μέρος, ἕως αὐρίου τὸ πρωτῆ. . . Ἦμποροῦσα ν' ἀναβῶ εἰς τὸ χωρίον ἐπὶ κανενοῦς ζώου, ἀλλὰ πάλιν μόνη, τὴν νύκτα, εἰς ἓνα δρόμον τριῶν τετάρτων τῆς ὥρας, καθὼς μὲ λέγουν. . . ἔπειτα δὲ καὶ μέσα εἰς τὰ νερά. . . καὶ, τέλος πάντων, εὐρισκόμεθα εἰς τὴν Τουρκίαν. Εἰς τὴν Ἑλλάδα αὐτὰ ὅλα θὰ ἐφαίνοντο ἡμερώτερα ὅπως δῆποτε. . .

ΞΕΝ. — Ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα θὰ εἴσθε. . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Εἶμαι ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ.

ΞΕΝ. — Ἄ ! δὲν εἴσθε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Εἰς τὴν γεωγραφίαν δὲν εἶσαι, κυρὰ, πολὺ δυνατὴ, ὡς φαίνεται.

ΞΕΝ. — Ἐεῦρω κ' ἐγὼ ἢ καυμένη ; Εἶναι ἡ ἀλήθεια πῶς ἔμιλάτε τὰ ἑλληνικὰ, καθὼς τὰ ἔμιλα καὶ ὁ Παυλάκης μας.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Πῶς ὁ Παυλάκης σας ;

ΞΕΝ. — Ὁ σιὸρ Παυλάκης ; . . . ὦ ! ἐκεῖνος δὰ, καὶ γαλλικὰ ἔμιλα, καὶ ἰταλικὰ. . . ἀρμένικα, τούρκικα. . . ὀλουνοῦ τοῦ κόσμου ταῖς γλώσσαις ταῖς ἔμιλα.

ΜΙΑ ΤΙΣ. Πολὺ φίλος σου εἶναι, ὡς βλέπω, κυρὰ, ὁ σιὸρ Παυλάκης αὐτός.

ΞΕΝ. — Ἔτσι νὰ ἰδῶ τὴν ὑγεία τοῦ Χριστόδουλου, πῶς ἔχει
πολλαῖς χάρις αὐτὸς ὁ νέος. . . Καὶ παληκάρι ὠμορφο !

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Προκομμένος !

ΞΕΝ. — Ὅχι δὰ, κυρία ! αὐτὸ μὴν τὸ πῆς. . . Τί ἔχει ὁ νέος ;

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτήν.) Τὴν κακὴ σου !

ΞΕΝ. — Ἀρχοντικὸ παιδί. . . ἓνα πρόσωπο ἴσάν τὸ φεγγάρι. . .
τόσο ἓνα πρόσωπο, ὀλοστρόγγυλο. . . κόκκινο ἴσάν τὸ τριαντά-
φυλλο, μὲ φαβορίταις μαύραις, μαύραις. . . φρύδια ἴσάν τοῦ κό-
ρακα τὸ φτερό, καὶ τὰ δυὸ ἐνωμένα. . . τὸ μουστακάκι τοῦ ψαλι-
δισμένο, στενὸ, στενὸ ἴσάν, τὸ γαῖτανάκι. . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτήν.) — Εὐμορφος Ἀρμένης !

ΞΕΝ. — Ἐνα παιδί καθὼς πρέπει. . . Τί ἔχει νὰ εἰπῆ !. . .
Κρατεῖ καὶ κομβολόγια. . . Με ὄλα τὰ σωστά. Μόνον νὰ δώσῃ ὁ
Θεὸς νὰ εὔρη καὶ κάμει καλὴ τύχη. . . (Γελῶσα καὶ πλήττουσα
θωπευτικῶς τὸν βραχίονα τῆς Μιᾶς τινος.) καλὴ ὥρα ἴσάν ἐλόγου
σας. . . χί ! χί ! χί !. . . Ἔτσι νὰ μὲ ἀξιῶσ' ἡ χάρι τοῦ νὰ κάμω
ἐγὼ τὴν προξενιά. . . χί ! χί ! χί !. . . νὰ φάγω καὶ τὸ σιννὶ τὸν
μιτκλαβᾶ. . . χί ! χί !

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Γελῶσα ὡσαύτως.) — Ἀγαθὴ τύχη γελῶ ἄλλως,
εἰς τὴν παροῦσάν μου θέσιν, αὐτὰ ὄλα θὰ ἦσαν κόλκισις. (Πρὸς
τὴν Ξενοδόχον.) Ἄκουσε, κυρά. Κάμε γρήγορα, σὲ παρακαλῶ,
νὰ μὲ φέρῃς κάτι νὰ φάγω. . . καὶ, πρότεξε καλὰ, δὲν θέλω ν' ἀνα-
βῆ ἐδῶ ἄλλος κάνεις παρὰ σέ. Εἶδες ὅτι πληρόνω ὅσα μ' ἐζήτη-
σες, διὰ νὰ ἔχω αὐτὸ τὸ δωμάτιον μόνη μου, Ἀπόψε τὸ δορίζω ἐγὼ
. . . Ἰδοὺ σέ τὸ λέγω, καὶ φέρε, νὰ ζῆς, γρήγορα τὸ φαγητόν,
ἐπειδὴ εἶμαι νηστικὴ ἀπὸ τὸ πρῶτ.

ΞΕΝ. — Τὸ φαγὶ θὰ ἦναι καὶ ἔτοιμο. . . Δύο πάπιαις σᾶς
ἔβαλα νὰ ἴψηθοῦν. . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Τί θὰ τὰς κάμω, δύο πάπιαις ;

ΞΕΝ. — Ἀφίστετε δὰ. . . Κἀμπόσα αὐγὰ θὰ σᾶς βράσω. . .
ὦ, ἐδῶ, ψυχὴ μου, μεγάλα πράγματα δὲν ἔχει διὰ φαγὶ, αὐτὰ
ὅμως ὅπου ἔχει, ὅσω νὰ εἰπῆς ἄψε, σβῦστε, γίνονται. Χθὲς ἴσα,
ἴσα, μᾶς εἶχε ἔλθει ἓνας βιαστικὸς — « Κερά Ἀφέντρα, κερά Ἀ-
φέντρα, ἔχει τίποτε νὰ φάγῃ κάνεις ; » — Ἦθελε πουλὶ τοῦ κυ-

νηγιού. — Ἐχει, τοῦ λέγω, μιὰ ἀγριοπάπια. — «Καλὰ, μοῦ λέγει· κάμε γρήγορα, γρήγορα!» καλὴ ὥρα ὡσὰν ἐλόγου σας. Δὲν ἐπέρασαν τρεῖς πατερημὰ, καὶ ἡ πάπια εὐρέθηκε εἰς τὸ τραπέζι. . . ὄχι μοναχὰ ἦταν ᾠημένη ἐκεῖν' ἡ πάπια, ἀλλὰ καὶ καϋμένη. . . νά! (Σταυροκοπεῖται.) Ἔτσι νὰ ἰδῶ τὴν ὑγεία τοῦ Χριστόδουλου!

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Θαῦμα τρώντι!

ΞΕΝ. — Ἄμῃ δὲν εἶχε τὴν ἀπαυτήνη νὰ μοῦ ᾠῆ, πῶς καὶ καλὰ ἡ πάπια ἐκεῖνη δὲν ἦτον ἄγρια! . . . Δὲν εἶναι ἄγρια, τοῦ λέγω, αὐτὴ ἡ πάπια; . . . Τρεῖς ἀνομματοὶ τὴν ἐκυνηγούσαμε, καὶ εἶδαμε κ' ἐπάθαμε διὰ νὰ τὴν πιάσωμε, καὶ θὰ μοῦ εἰπῆς πῶς δὲν ἦταν ἄγρια; (Βάλλει τὰ χειρόμακτρα ἐπὶ τῶν πινακίων.)

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ὁ λόγος ἦτον τρώντι ἰσχυρός. . . Ἀλλὰ βλέπω, κυρά, ὅτι στρώνεις τὸ τραπέζι διὰ δύο. . .

ΞΕΝ. — Αὐτὸ μὴν τὸ βλέπετε, κυρία· μόνο τὸ ἓνα εἶναι διὰ λόγου σας· τὸ ἄλλο; . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Τὸ ἄλλο. . .

ΞΕΝ. — Νὰ χαρῆτε τὴν ζωὴ σας, κυρία, ἀφίσετε! Εἶναι κρῖμα εἰς τὸν καϋμένο τὸν νέο. Νὰ τοῦ εἰπῶ τώρα ὅτι πῶς δὲν τὸν καταδεχοῦσθε, εἶναι καλὸς νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸ κακό του εἰς τὸν γιαλὸ νὰ πνιγῆ. Τοῦ ἔχετε πάρει τὸν νοῦ. Μὲ τὰ σωστά του σὰς θέλει. Ἐμένα τῆς ἴδιας μοῦ τὸ εἶπε — «Κυρά Ἀφέντρα, ὁ κόσμος νὰ χαλάσῃ, αὐτὴν ἐγὼ θὰ τὴν ᾠάρω γυναϊκά μου. Δὲν ἀγαπῶ τὴν ἄλλην ὅπου θέλουν νὰ μὲ ἀρραβωνίσουν.» Ἐπειδὴς καὶ εἶναι νὰ τὸν ἀρραβωνίσουν, καὶ εὐθὺς καὶ νὰ τὸν ᾠανδρέψουν αὐταῖς ταῖς ἡμέραις. . . Ἄμῃ!

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἄ, κυρά Ἀφέντρα, κυρά Ἀφέντρα! . . . Αὐτὰ τὰ πράγματ' εἶναι ἐντροπὴ νὰ τὰ λέγῃς. Εἶπέ με, σ' ἐπλήρωσεν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος διὰ νὰ μὲ πιλατεύσῃς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον;

ΞΕΝ. — Ὁ Παυλάκης μου νὰ μὲ πλερώσῃ! . . . τὸ παιδί μου! ὅπου τὸ ἐμεγάλωσα μέσα εἰς τὰ χέρια μου! . . . Ἄμ' ἤμουν, ματάκια μου, παραμὰνα εἰς τὸ σπῆτί τους. . . Ἐγὼ τὸ βύζαξα αὐτὸ τὸ παιδί.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἄκουσε· ἡ βροχὴ φαίνεται ὡς νὰ ἐκόπασε. . .

ἔχει καὶ φεγγάρι . . . . Δὲν εὐρίσκεται ἐδῶ κανένα ζῶον διὰ τὸ χωριό ;

ΞΕΝ. — Εἶναι θαρρῶ, ὁ Σκατζόχερος μὲ τὸ ζῶ 'του' ἀλλὰ διατὶ τάχατες . . . ;

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Σὲ παρακαλῶ, 'πάγαινε νὰ τὸν εἰπῆς νὰ μὲ τὸ φέρῃ. Θὰ φύγω.

ΞΕΝ. — Καλέ, μὲ τὰ σωστά σας, τέτοια ὥρα ;

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἄς ἦναι, δὲν μὲ μέλει . . . φώναξε αὐτὸν τὸν ἀγωγιάτην νὰ ἔλθῃ.

ΞΕΝ. — Τώρα ὅπου εἶναι καὶ τὸ φαγὶ ἔτοιμο ! . . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Τὸ φαγὶ σὲ τὸ πληρόνω.

ΞΕΝ. — Εἶναι ὅμως κ' ἓνα ἄλλο . . . ὅπου ἐπειδὴ εἶπατε πῶς θὰ κοιμηθῆτε ἐδῶ, δὲν ἐδώσαμε τὴν κάμερην εἰς κάποιον ἄλλον, ὅπου ἔτυχε καὶ αὐτὸς ἀπόψε περαστικός, καὶ μᾶς τὴν εἶχε ζητήσει. Δὲν τὸ θέλει, μάτια μου, ὁ Θεὸς νὰ ζημιωθοῦμε.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Νὰ σὲ πληρώσω καὶ διὰ τὸ δωμάτιον. Λάβε . . . πόσον κάμνει τὸ φαγητόν ;

ΞΕΝ. — Δέκα γρόσα.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Δέκα γρόσα διὰ τὸ φαγητόν' καὶ δέκα, εἶπαμεν, διὰ τὸ δωμάτιον, εἴκοσι. Λάβε ἓνα εἰκοσάρι.

ΞΕΝ. — Εὐχαριστῶ . . . Θέλετε τὸ λοιπὸν νὰ εἰπῶ τοῦ Σκατζόχερου νὰ φέρῃ τὸ ζῶ 'του' ;

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ναί, ναί . . . Ἐννοεῖται ὅτι θὰ μὲ συνοδεύσῃ καὶ ὁ ἀγωγιάτης, ὁ ἴδιος . . .

ΞΕΝ. Θὰ ἔλθῃ, θαρρῶ, τὸ παιδί του, ὁ Κάβουρας.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Καὶ ἐκεῖνος καὶ τὸ παιδί του ἄς ἔλθουν' καὶ τοὺς πληρόνω διὰ δύο ζῶα . . . διὰ τρία ζῶα . . . ἀρκεῖ νὰ μὲ 'πάγουν καλὰ.

ΞΕΝ. — Νὰ μὴ χαρῶ τὴν ζωὴ μου, κυρία, ἂν δὲν σᾶς λυποῦμαι . . . Νύκτα . . . μὲ αὐτὴ τὴν ὑγρασία . . . Ὅμως, ἀφοῦ τὸ θέλετε . . . (Καθ' ἑαυτήν.) Αὐτὴ μεγαλοπιάνεται' τί ἐκάθουνταν λοιπὸν ὁ Παυλάκης καὶ μοῦ 'λεγε πῶς εἶναι δασκάλισσα ! . . . Ἰάγω νὰ εὔρω καὶ τὸν ξένο ποῦ 'χάσαμε, νὰ τοῦ εἰπῶ πῶς ἔχομε κά-

μερη νὰ τοῦ δώσωμε. . . νὰ ἔβγῃ τὸ μεροκάματο καὶ ἀπ' ἐκεῖ.
(Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Β

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Φοροῦσα τὸ καπελλινόν της πρὸ τοῦ κατόπτρου.)—
Θὰ ἔγω νὰ διηγοῦμαι. Νὰ ἦτο τώρα ἀπὸ κἀνένα μέρος νὰ μ' ἔβλε-
πεν ἐδῶ κἀμμία ἀπὸ τὰς κυρίας τῆς Σμύρνης! Τὶ θὰ ὑπέθετε!
Αἶ, κυρίαί μου! ἤθελα νὰ εὐρίσκετο κἀμμία ἀπὸ σᾶς εἰς τὴν
σκάλα τοῦ Βουρνόβα, καθὼς ἐγώ, μόνη, διὰ νυκτός, ἠναγκασμένη
ἐκ περιστάσεως νὰ καταλύσῃ εἰς τὸ πάτωμα ἐνὸς καπηλείου, κα-
ταδιωκομένη ἀπὸ ἓνα αὐθάδη. . . ἀπὸ ἓνα ἄνθρωπον ὡσάν τὸν
σιδρ Παυλάκη σας! Ἄρά γε πόσων εἰδῶν τρόμος θὰ τὴν ἐκυρί-
ευε! Καὶ ὁμως. . . ἀπαιτεῖται ἰσχύς χαρακτῆρος. Ὅλαι αἰ ἐρη-
μῖαι καὶ ὅλοι οἱ σιδρ Παυλάκηδες τοῦ κόσμου, πρὸς μίαν φιλό-
τιμον γυναῖκα εἶναι πράγματα ὀλιγώτερον ἐπικίνδυνα, παρὰ πολ-
λοὺς τῶν παρουσιαζομένων, εἰς αἰθούσας πληθούσας, πολλὰκις δὲ
καὶ ὑπὸ τὴν αἴγλην θέσεων λαμπρῶν καὶ συστάσεων. Ὁ μέγας
κίνδυνος εἶναι μᾶλλον ἐκεῖ, καὶ ὄχι ἐν τῷ καπηλείῳ τοῦ κυρ Χρι-
στοδούλου καὶ τῆς κυρ' Ἀφέντρας. . . Ἄλλ' ἄς καταβῶ ἴσως οἱ
ἀγωγιάται ἦλθαν καὶ μὲ περιμένουν. (Περιβάλλεται τὸ ὠμοφό-
ριόν της.)

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

ΜΙΑ ΤΙΣ καὶ ΕΙΣ ΤΙΣ.

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Ἐνδοθεν τῆς σκηνῆς.)—Καλά, καλά! Μία καὶ μόνη
ἀφοῦ εἶναι, τὴν εὐρίσκω.

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Ἰδοῦσα ἔξω τοῦ παραθύρου καὶ κινουμένη πρὸς ἀνα-
χώρησιν.) Ὁ οὐρανὸς ἔχει ἀκόμη σύννεφα, ἀλλ' ἐλπίζω νὰ μὴ βρέξῃ
πρὸς τὸ παρόν.

(Εἰσέρχεται ὁ ΕΙΣ ΤΙΣ καθ' ἣν στιγμὴν ἐξέρχεται ἡ ΜΙΑ ΤΙΣ· ἀλλ' ἐνῶ
διέρχονται ἐκ τοῦ πλησίον, τὸ ὠμοφόριον τῆς γυναικὸς συμπλέκεται διὰ
τῶν κροσσῶν του μεθ' ἐνὸς κομβίου τοῦ ἐπενδύτου τοῦ ἀνδρός. Ὁ ΕΙΣ

ΤΙΣ εἶναι ἐνδεδουμένους κροσμίως· φορεῖ μέλαν πανταλόνιον, ὁδοιπορικὸν ἐπενδύτην, πῖλον ὑψηλόν. Ὑπὸ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα φέρει μανδύαν, κρατεῖ δὲ διὰ τῆς δεξιᾶς μικρὸν σάκκον ὁδοιπορικόν ἐκ τῶν κομποτέρων.)

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Περιχαρῶς.) — Παρακαλῶ, παρακαλῶ! . . . Μὲ σύρετε μαζῆ σας, κύριε.

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Ὡσαύτως περιχαρῶς, ἀφοῦ ἀπέθεσε τὸν σάκκον χαμαί.) — Ἄ! σᾶς ζητῶ συγγνώμην· δὲν ἤλπιζα ποτὲ νὰ ἀγρεύσω τοιοῦτο πολύτιμον θήρευμα. (Καταγίνεται νὰ ἀπκλλάξῃ τὸ ὠμοφόριον.)

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἐνεπλέχθη τὸ κομδί σας εἰς τὸ σάλι μου.

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Ἡ μάλλον, κυρία μου, τὸ σάλι σας περιεπλέχθη εἰς τὸ κομδί μου.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ὅπως θέλετε, ἀφοῦ καταντᾶ εἰς τὸ αὐτό. (Γελοῦν ἀμφοτέρω.) Ἄλλ' ἀφίστατε, σᾶς παρακαλῶ· τὸ περιπλέκετε περισσότερον.

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Μετὰ γέλωτος.) — Εἶμαι ἱκανὸς καὶ αὐτὸ νὰ κάμω . . . ὄχι ὅμως ἐκ προκίρσεως, πιστεύσατε.

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Ἀποσπασθεῖτα.) — Ἴδού! . . . (Χαιρετίζουσα.) Κύριε . . .

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Προσκυνῶν.) — Κυρία μου . . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτήν, ἐξερχομένη.) — Δὲν φαίνεται πρόστυχος ἄνθρωπος. Αὐτὸς πάλιν πῶς ἔτυχεν ἐδῶ! (Ἀναχωρεῖ.)

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτόν.) — Δὲν εἶναι κακὴ αὐτὴ ἡ κυρία . . . Πόθεν δίσκος ἐν τῇ ἐρήμῳ.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΕΙΣ ΤΙΣ (Μόνος, τὸν μὲν σάκκον ἀποθέσας ἐπὶ τῆς κλίνης, τὸν δὲ μανδύαν τινάσσων καὶ καθαρίζων.

Ἄ! εὐρέθη τέλος πάντων καλὴ, κακὴ μία κλίνη. Ὡς φαίνεται, ὑπῆρχε δι' αὐτὴν συναγωνισμός, καὶ διὰ τοῦτο εἶδα καὶ ἔπαθα ἕως νὰ τὴν ἀποκτήσω. Τώρα ὅμως εἶμαι βέβαιος ὅτι ἔμεινεν εἰς τὴν κατοχὴν μου, ἀφοῦ καὶ τὴν ἐπροπλήρωσα, καθὼς καὶ τὸ δεῖ-

πνον. — Καλήν τήν ἔπαθα! νὰ φθάσω εἰς τὴν ἀποβάθραν, ὅπου-
θεν ἀναχωρεῖ τὸ μικρὸν ἀτμόπλουν τοῦ Βουρνόβα, καθ' ἣν στιγ-
μὴν εἶχεν ἀπομακρυνθῆ τρεῖς μόλις ἢ τέσσαρας ὀργυίας, καὶ ν'
ἀναγκασθῶ νὰ λάβω πέραμα διὰ νὰ μὲ φέρῃ. Ν' ἀνοίξουν ἔπειτα
καθ' ὁδὸν οἱ καταρράκται τοῦ οὐρανοῦ καὶ ὅλοι τοῦ Αἰόλου οἱ
ἄσκοι, καὶ νὰ ἔλθω μισοπνιγμένος. . . ἄλλος Τηλέμαχος. . . καὶ
ποῖαν νὰ εὕρω Καλυψῶ εἰς αὐτὴν τὴν ἐρήμην ἀκτὴν; Μίαν κυρ'
Ἄφέντρα. . . διὰ νὰ μὴν εἰπῶ ἓνα λαδικό, καὶ φρυάξουν οἱ θεοὶ
οἱ ἐφέστιοι. — Κατ' εὐτυχίαν, ἡ βροχὴ δὲν μὲ διεπέρασε, χάρις
εἰς τὸν μανδύαν μου. (Ἀπλόνει τὸν μανδύαν ἐπὶ τῶν δύο καθισμά-
των, ἀνοίγει τὸν σάκκον του, λαμβάνει ἐξ αὐτοῦ ἓν κόρυθρον), πλη-
σιάζει εἰς τὸν καθρέπτην, διορθώνει τὸν λαιμοδέτην του, καθαρί-
ζει τὰ φορέματά του κτλ., ταῦτα δὲ πάντα ἐνῶ συγχρόνως λα-
λεῖ.) — Ὅταν ἦλθα, ἂν καὶ εἶχαν ἤδη ἀναχωρήσει ὅλα τὰ ὀχή-
ματα, εὕρισκα, ἂν ἤθελα, ζῶον διὰ τὸ χωριό· ἀλλ' ὁ καιρὸς ἐξη-
κολούθει ὁ αὐτός, καὶ ἐσκέφθην, διατὶ νὰ ἐκτεθῶ χωρὶς ἀνάγκην
εἰς μίαν πλευρίτιδα, ἐξακολουθῶν νὰ καταβρέχωμαι. . . Κοιμοῦ-
μαι λοιπὸν ἀπόψε ἐδῶ, ὅπως εἰμπορέσω καὶ αὔριον τὸ πρῶτ' μετα-
βαίνω εἰς τὸ χωρίον. . . νὰ ἰδῶ τέλος πάντων καὶ ἰδίους ὄμμασι
αὐτὴν τὴν μελλόνυμφον τοῦ προκομμένου μου ἀνεψιοῦ. . . Αὐτὸς
δὲν μὲ περιμένει. Ἐλπίζει μακρόθεν νὰ τὸν δῶσω τὴν συγκατά-
θεσίν μου. Νὰ ἰδοῦμεν ποῖα ταλαίπωρος θὰ τὸν κουκουλωθῆ. Ἄν
δὲν ἔχη καὶ αὐτὴ εἰς τὸν ἥλιον μοῖραν, καθὼς αὐτός, θὰ προκόψω-
μεν. Δὲν θὰ στέρξω ποτὲ νὰ ἔλθῃ ἔξαφνα, νὰ κρεμάσῃ ἀπὸ τοῦ
τραχήλου μου καὶ ἄλλους. Αὐτὸς μὲ ἀρκεῖ. Θὰ μὲ ἰδῇ ἀπροσδοκῆ-
τως. — Ἄ! ἀπόψε θὰ ἡσυχάσω. Ἄπὸ Πειραιῶς μέχρι Σύρου ἐξη-
μερώθημεν εἰς τὸ ἀτμόπλουν διάφοροι φίλοι τῶν Ἀθηναίων συνδια-
λεγόμενοι περὶ πολιτικῶν. Ἐμοιράσκαμεν ὅλον τὸν κόσμον. Ἄπὸ
Σύρου πάλιν μέχρι Σμύρνης, μᾶς ἦλθαν εἰς τὴν πρώτην θέσιν
μεταξὺ ἄλλων ἐπιβατῶν ἓνας Ἄγγλος καὶ ἓνας Ὀθωμανός,
ἀπερχόμενοι εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Μία κωμῶδία. (Κατα-
βαίνει πρὸς τὰ ἐμπρὸς τῆς σκηναῖς φέρων ἀναχειρας τὸ κόρυθρον.)
Οἱ διαβολάνθρωποι! ἐνόμιζες ὅτι εἶχαν συμφωνήσει, ὁ Ἄγγλος
ἀπὸ τὸ Βολμερχάμπτον, καὶ ὁ Ὀθωμανός ἀπὸ τὸ Ἰκόνιον νὰ συν-

αντηθῶσι, κατὰ κακὴν μου τύχην, εἰς αὐτόν μου τὸν διάπλουν. Δὲν ἐσιώπασε τὸ στόμα των δι' ὅλης τῆς νυκτός. Οἱ ἄλλοι ἐπιβάται ἀπεχωρήσαμεν εἰς τὰς κλῖνας μας, αὐτοὶ οἱ δύο ἐκάθησαν εἰς τὴν τράπεζαν μὲ δύο ποτήρια καὶ ἓνα μπουκάλι ροῦμι τῆς Ἰαμαϊκῆς ἐν τῷ μέσῳ. Ἔχω τὸ κακὸν φυσικὸν νὰ μὴν εἴμφορῶ νὰ κοιμηθῶ ὅταν ἀκούω ὀμιλίας. Εἰς μάτην ἀνεζήτησα τὸν ἀμβρόσιον ὕπνον. Ἀνεκάθησα ἀπηλπισμένος, ἔσυρα ὀλίγον τὸ παραπετασμάτιον τῆς κοίτης μου, καὶ ἔμεινα νὰ ἀκούω τοῦλάχιστον τι ἔλεγαν. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ὠμίλουν χωρὶς νὰ καταλαμβάνονται. . . καὶ, τὸ ἀστεϊότερον, ἐνόμιζαν ὅτι ἐκαταλαμβάνοντο. Ὁ Ἄγγλος ἤθελε νὰ προκατῆσει εἰς τὸν Ὀθωμανὸν τίνι τρόπῳ βάλει ὁ ἀτμὸς τὴν μηχανὴν τοῦ ἀτμοπλοίου εἰς κίνησιν, ἡ δὲ Ὀθωμανὸς ἐξελάμβανεν ὅτι ὁ Ἄγγλος τὸν περιέγραφε τὰς ἐνεργείας τοῦ ρουμίου ἐντὸς τοῦ ἐγκεφάλου. — «Γιαβροῦμ Λόντρα Καπιτάν,» ἔλεγεν ὁ Τοῦρκος, «Καὶ μὲ πόσα ἄρα γε ποτήρια γυρίζει ἡ ἰδική σου κεφαλὴ;» — «Γές,» ἀπεκρίνετο ὁ Ἄγγλος· «καὶ πρὸς τὰ ἐμπρὸς γυρίζει, καὶ πρὸς τὰ ὀπίσω· κατὰ θέλησιν.» — «Πολὺ καλά,» ὑπελάμβανεν ὁ Τοῦρκος, «ἀλλὰ πόσα; πόσα ποτήρια;» — «Πόσους γύρους;» ἔλεγεν ὁ Ἄγγλος· «γύρους εἴμφορεῖ νὰ παίρῃ ἕως τριάντα κατὰ πᾶν λεπτόν.» Καὶ ἠρίθμει τριάντα ἐπὶ τῶν δακτύλων του. — «Βάϊ! καχπὲ Λόντρα Καπιτάν!» ἀνέκραζεν ὁ Τοῦρκος· «τριάντα ποτήρια εἴμφορεῖς καὶ πίνεις, χωρὶς νὰ ζαλισθῆς; Σεῖς οἱ Ἄγγλοι εἴσθε, βαλλαά, καὶ κατὰ τοῦτο μοναδικοί. Ἡ κεφαλὴ σας εἶναι γισρὴ κεφαλὴ. . . ἡ κεφαλὴ σας. . .» Καὶ ὅπως παραστήσῃ σαφέστερον τὸν λόγον του ἐδείκνυεν εἰς τὸν ἄγγλον τὴν ξυρισμένην κεφαλὴν του. — «Γές, γές» ἀπῆντα ὁ Ἄγγλος, ἐκλαμβάνων ὅτι ὁ Τοῦρκος τὸν ἔλεγε περὶ ξυρίσματος· «Γές, γές, καὶ ἐγὼ θὰ ξυρίσω τὴν κεφαλὴν μου, ὅταν φθάσωμεν εἰς τὴν Σμύρνην· καὶ ἐγώ. . .» — Εἶδα ὅτι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν τελειόνοι, ἐνεδύθη καὶ ἀνεβῆν εἰς τὸ κατὰστρωμα. Εἶχαμεν ὀλίγα κύματα καὶ δὲν ἤυρα ἐκεῖ ἄλλον κἀνένα, εἰμὴ δυστυχῆ τινὰ γυναῖκα, ἥτις εἶχεν ἀναβῆ ἐκ τῆς δευτέρας θέσεως ἐπειδὴ ἡ κίνησις τοῦ σκάφους τὴν ἠνόχλει τρομερά. . . Ἠθέλησα νὰ εἰπῶ ὅτι ἔχω δύο νύκτας νὰ κλείσω τὸ ῥμάτι, καὶ διὰ τοῦτο δὲν βλέπω

τὴν ὥραν, πότε νὰ δειπνήσω, καὶ νὰ πέσω εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως ὡσάν νεκρός.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΕΙΣ ΤΙΣ, *ἐνασχολούμενος εἰς τὸν σάκκον του, πρὸς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς*, ΜΙΑ ΤΙΣ καὶ ἡ ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ.

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτήν, μὴ παρατηρήσασα τὸν ΕΝΑ ΤΙΝΑ.) — Τί δυστυχία! πάλιν ἤρχισε νὰ βρέχη.

ΞΕΝ. (Εἰσελθοῦσα κατόπιν αὐτῆς.) — Σᾶς φωνάζω, σᾶς φωνάζω, κυρία, καὶ ἡ εὐγενία σας δλονένα ἀναβαίνετε. . . Πρέπει νὰ 'ξεύρετε πῶς. . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Ἐντόνως.) — Δὲν θέλω νὰ 'ξεύρω τίποτε.

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτόν, ἐνασχολούμενος εἰς τὸν ὀδοιπορικόν του σάκκον.) — Πά! ἡ κυρία μὲ τὴν ὁποίαν συνεπλέχθην ὅταν ἔμβαινα. Κάτι ἐλησμόνησεν, ὡς φαίνεται.

ΞΕΝ. (Πρὸς τοὺς θεατάς.) — Μὰ τώρα πῶς θὰ γίνῃ ὅπου ἔδωσα τὴν κάμερη εἰς τὸν ἄλλον. Δὲν εἰμποροῦν νὰ μείνουν μέσα εἰς τὴν ἴδια κάμερη καὶ οἱ δύο τους μία νύκτα. (Πρὸς τὴν *Μίαν τινά*.) Μοῦ κακοφαίνεται, κυρία, ὅμως ἔχω νὰ σᾶς εἰπῶ. . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Δυσανασχετοῦσα.) — Ἐεύρω πολὺ καλὰ τὶ θέλεις νὰ μὲ εἰπῆς. . . Ὁ καλὸς σου φίλος ἐξακολουθεῖ νὰ μὲ καταδιώκῃ. Δὲν θέλω ν' ἀκούσω τίποτε.

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτόν.) — Τὴν καταδιώκει κάποιος. . . Κᾶπως ἀρχίζω νὰ ἐνδιαφέρωμαι ὑπὲρ αὐτῆς.

ΞΕΝ. — Ἄς ἀφίσωμεν τώρα τὸν Παυλάκη κατὰ μέρος. . .

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτόν.) — Καὶ αὐτὸς ὁ καταδιώκων ὀνομάζεται Παυλάκης.

ΞΕΝ. — Ἐκεῖνος εἶναι ὅλος θυμὸς, τώρα ὅπου ἔμαθε πῶς περιμένετε ἐδῶ κάποιον.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Διατί; . . . Καὶ τὶ τὸν μέλει αὐτόν;

ΞΕΝ. — Καταλαβαίνετε. . . ζήλεια. Θάρρει πῶς αὐτὸς ὅπου περιμένετε εἶναι κἀνένας ἀγαπητικός.

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτόν.) Ἄ, ἄ ! Ἀὐτὴ ἡ νέα ἔχει καὶ ἐραστήν, ὡς φαίνεται.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ὁ ἀχρεῖος ! . . . Καὶ ἂν αὐτὸς ὅπου περιμένω ἦναι ὁ ἄνδρας μου ;

ΕΙΣ ΤΙΣ. Καθ' ἑαυτόν.) — Ἄ, θὰ ἦναι ὑπανδρευμένη.

ΞΕΝ. — Ὁ ἄνδρας σας ! . . . Ἐκεῖνος λέγει πῶς εἶναι δύο χρόνια ὅπου ὁ ἄνδρας σας ἀπέθανεν εἰς τὴν Σύρα.

ΕΙΣ ΤΙΣ (Καθ' ἑαυτόν.) — Ἄ, εἶναι χήρα.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Καὶ ἂν ἐπῆρα δεύτερον ἄνδρα ;

ΞΕΝ. — Αἶ, ἔξέρω κ' ἐγώ ;

ΕΙΣ ΤΙΣ (Καθ' ἑαυτόν.) — Ἦλθε καὶ εἰς δεύτερον γάμον, ὡς φαίνεται.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Μάθε το λοιπὸν, ἀφοῦ δὲν τὸ ἔξέρεις, καὶ εἶπέ το εἰς τὸν φίλον σου ἐκ μέρους μου, διὰ νὰ λάβῃ τὰ μέτρα του. Ἐγινε κρυφίως ὁ γάμος, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἠθέλησα νὰ τὸ εἰπῶ εἰς αὐτόν. Τώρα ὅμως, δὲν μὲ μέλει καὶ ἂν τὸ μάθῃ.

ΕΙΣ ΤΙΣ (Καθ' ἑαυτόν.) — Ἐξαναὑπανδρεύθη κρυφίως . . . καὶ τίς οἶδε διὰ ποίαν τώρα αἰτίαν εἶναι ἠναγκασμένη νὰ ζητήσῃ εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος καταφύγιον . . . καὶ, ἡ ταλαίπωρος, εὐρίσκεται εἰς ἀμηχανίαν.

ΞΕΝ. — Δὲν τὰ πιστεύει ἐκεῖνος, κυρία, αὐτά.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἄν δὲν τὰ πιστεύῃ, εἶπέ του ὅτι θὰ τὸ ἰδῇ, καὶ ἴσως θὰ τὸ ἰδῇ ταχύτερα παρ' ὅσον νομίζει. Εἶπέ τον, ὅτι ὁ ἄνδρας μου δὲν εἶναι μακρὰν ἀπ' ἐδῶ.

ΞΕΝ. Καὶ ποῦ εἶναι τὸ λοιπὸν ;

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Προχωρῶν μετὰ τοῦ κορύθου ἀναχειρᾶς.) — Ἀφοῦ σὲ λέγει ἡ κυρία, ὅτι δὲν εἶναι μακρὰν ἀπ' ἐδῶ ! . . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Ἐκπλαγεῖσα.) — Ἄ ! . . .

ΞΕΝ. — Πά ! . . .

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Κατ' ἰδίαν πρὸς τὴν Μίαν τινά.) — Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, δι' ἣν συγκίνησιν σὰς προξενῶ, παρυσιαζόμενος οὕτως αἰφνιδίως.

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτήν.) — Ὁ κύριος ὅστις ἦτον ἐδῶ πρὸ ὀλίγου !

ΞΕΝ. — Πῶς ! . . . ἡ εὐγενία του εἶναι ὁ ἄνδρας σας ;

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Χριστιανή μου . . . σέ εἶπα ὅτι . . .

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Κατ' ἰδίαν πρὸς τὴν Μίαν τινά.) — Στοχάζομαι, κυρία μου, ὅτι σᾶς συμφέρει νὰ ἐπωφεληθῆτε αὐτὴν τὴν ἀπάτην τῆς ξενοδόχου. Ἀφίσετε, σᾶς παρακαλῶ, τὴν ὑπόθεσιν ἐπάνω μου, καὶ μὴ ἔχετε τὸν ἐλάχιστον φόβον. (Πρὸς τὴν αὐτὴν φανερώς). Βλέπεις, φίλη μου, ὅτι ἐγκαίρως ἐξεπλήρωσα τὴν ὑπόσχεσίν μου. Μὲ ὄλον τὸν ἀχρεῖον καιρόν, ἤλθα ἀκριβῶς καθ' ἣν ὥραν σέ εἶπα. Δὲν σέ ἐναγκαλίζομαι, διότι . . . (Γελᾷ.) καθὼς εἶμαι βρεγμένος . . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Γελῶσα ὡσαύτως.) — ὦ, δὲν ὑπάρχει καμμία βία . . .

(Ὁ Εἶς τις καὶ ἡ Μία τις συνομιλοῦν κατ' ἰδίαν ἐν ἠλαρότητι, οἶονεὶ περὶ τῆς περιστάσεως εἰς ἣν εὐρίσκονται, καὶ τοὶ ἄγνωστοὶ πρὸς ἀλλήλους.)

ΞΕΝ. (Καθ' ἑαυτὴν, ἔκθαμβος.) — Ἦτον ὁ ἄνδρας της ! . . . Καλῆτερο αὐτὸ δι' ἐμένα. Τώρα εἰμποροῦν νὰ μείνουν καὶ οἱ δύο τοὺς εἰς τὴν ἴδια τὴν κάμερη. Ἴδὲ πῶς τῶφερε ἡ περίστασις . . . νὰ πληρωθῶ καὶ διὰ τὴν κάμερη καὶ διὰ τὸ φαγὶ δύο φοραῖς ! . . . Χρυσὴ δουλειά ! . . . Πάγω νὰ τοὺς φέρω τὸ φαγὶ, καὶ νὰ τὰ εἰπῶ καὶ τοῦ Χριστόδουλου. (Ἀπέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΕΙΣ ΤΙΣ, (ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ σάκκου, ὅπου ἐναπέθεσε τὸ κόρυθον') καὶ ΜΙΑ ΤΙΣ.

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Φιλοφρόνως, ἀλλὰ σπουδαίως.) — Δέχθητι, κύριε, τὰς εὐχαριστίας μου.

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Διὰ τὶ πράγμα, κυρία μου ;

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Διότι, κύριε, μὲ τὴν ὄντως εὐφυᾶ ἐπίνοιάν σας μ' ἐλυτρώσατε ἀπὸ ἓνα αὐθάδη ἄνθρωπον.

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Καὶ τὸ θεωρεῖτε ὡς ἄξιον εὐχαριστίας τινὸς τοῦτο ; Ἦτο χρέος μου. Δὲν εἶμαι τὴν ὥραν ταύτην ὁ σύζυγός σας, ψευδῶς ἢ ἀληθῶς ; Μὴ ἀμφιβάλλετε ὅτι μᾶλλον θὰ ἐλυπούμην μὴ

βλέπων νὰ μὲ βάλλετε, διὰ τὴν παροῦσαν περίστασιν, εἰς τόπον συζύγου κατὰ πάντα ἀληθινοῦ.

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Μειδιῶσα.) — ὦ, ὡς πρὸς τοῦτο κύριε, δύνασθε νὰ εἴσθε ὑπερβέβαιος ὅτι δὲν θὰ καταχρασθῶ τὴν καλωσύνην σας.

ΕἰΣ ΤΙΣ. (Περιχαρῶς.) — Πολὺ μὲ κακοφαίνεται.

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

Οἱ αὐτοὶ καὶ ἡ ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ.

ΞΕΝ. — Ὅρισετε εἰς τὸ τραπέζι — εἶναι ἕτοιμο.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἀμέσως.

ΕἰΣ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτόν.) — Βλέπω ὅτι αὐτὴ ἡ κυρία μένει. Μήπως τῶντι θέλει νὰ σκεπασθῆ ὑπὸ τὴν στέγην μου; . . . Ἄς τὴν κάμωμεν λοιπὸν τίς ἀποχρώσας τιμάς.

ΞΕΝ. (Καθ' ἑαυτήν.) — Ὁ πτωχὸς ὁ Παυλάκης εἶναι νὰ σκάση. Τὸ φουσᾶ καὶ δὲν κρυώνει. (Πρὸς τὴν Μίαν τινὰ κατ' ἰδίαν.) Ἄχ, κυρία! κατάκαρδα τὸ ἐπῆρε ὁ λεγάμενος ἄν τοῦ εἶπα πῶς ἡ εὐγένεια τοῦ εἶναι ὁ ἄνδρας σας.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Πά!

ΞΕΝ. — Μὲ ἠρώτησε ἂν ἦναι εὐμορφος ἄνθρωπος.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Καὶ τὸν εἶπες. . . ;

ΞΕΝ. — Ἐκεῖνο ὅπου εἶναι καὶ ἡ ἀλήθεια. . . ἕνας νόστιμο ἄσχημάνθρωπος. . . γελαστός. «Ἄσχημος εἶναι;» μοῦ ἀποκρίθηκες «Ἀκόμη τὸ λοιπὸν ἔχω ἐλπίδα.»

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτήν.) — Εἶδες ἀναισχυντίαν!

(Ἡ Ξενοδόχος ἀπέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ Η΄.

ΕἰΣ ΤΙΣ καὶ ΜΙΑ ΤΙΣ.

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτήν.) — Ἐλπίζω ὅτι αὐτὸς ὁ κύριος θὰ λάβῃ τῶρα τὴν διάκρισιν ν' ἀναχωρήσῃ.

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Ἄφου πορευθεὶς ἔλαβε μίαν τῶν καθεδρῶν καὶ τὴν ἔθεσε δεξιόθεν τῆς τραπέζης) — Ἄν ἡ κυρία ἀγαπᾷ νὰ μὲ κάμῃ τὴν τιμὴν. . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Ἐκθαμβος καθ' ἑαυτὴν) — Παράδοξον! ὀμιλεῖ ὡς νὰ ἦτον εἰς τὴν οἰκίαν του. (Πρὸς τὸν Ἔνα τινά.) Ἐπεθύμουν, κύριε, νὰ μὲ ἐπετρέπετο τοῦλάχιστον. . . ἐγὼ νὰ σᾶς προσκαλέσω.

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Ἀριστερόθεν τῆς τραπέζης ἰστάμενος.) — Δὲν ἔχω τὸ προτέρημα τοῦ νὰ δυνηθῶ νὰ ἐννοήσω. . . Σᾶς εἶχα παρακαλέσει νὰ μὲ τιμήσητε συμμεριζομένη τὸ δεῖπνόν μου.

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Μειδιῶσα. . .) — Ἄλλὰ κατὰ τοῦτο ἀκριβῶς εἴσθε ἠπατημένος, κύριε. Τὸ δεῖπνον εἶναι ἰδικόν μου.

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Πῶς γίνεται! . . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Σᾶς βεβαιῶ.

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Ἄλλ' ἀφου, κυρία μου, ἐγὼ τὸ ἐπλήρωσα, αὐτὸ τὸ δεῖπνον.

ΜΙΑ ΤΙΣ — Ἀληθινά; Ἄλλὰ κ' ἐγὼ τὸ ἐπλήρωσα.

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Παράδοξον! (Ἀμφότεροι γελοῦν.) Ἄλλ' ἀφου καὶ οἱ δύο τὸ ἐπλήρωσαμεν, δίκαιον λοιπὸν εἶναι καὶ νὰ συνδειπνήσωμεν. Ἐκτὸς ἂν τοῦτο σᾶς ἐνοχλῇ. . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ὑπομονὴ λοιπὸν ἄς γίνῃ τοιουτοτρόπως καὶ μόνον διὰ τὸ παράδοξον τῆς συμπτώσεως. (Κάθηται δεξιόθεν τῆς τραπέζης.)

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Τὸ κατ' ἐμέ, χάριν μάλιστα χρεωστῶ διὰ τοῦτο ἰδιαιτέραν εἰς τὴν πλεονεξίαν τῆς κυρίας Ξενοδόχου μας (λαμβάνει τὴν ἄλλην καθέδραν καὶ κάθηται ἀριστερόθεν τῆς τραπέζης).

ΜΙΑ ΤΙΣ. — (Καθ' ἑαυτὴν). Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, ἐνδέχεται νὰ διορθωθῇ ὁ καιρὸς, καὶ ν' ἀναχωρήσω.

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Ἄλλως τε, εἴμεθα καὶ σύζυγοι. . . ἐνώπιον τῆς κυρίας Ξενοδόχου μας τοῦλάχιστον. . . (Διαμελίζων τὰς νήσσας.) Ἴδου δὲ καὶ οἱ δύο μάρτυρές μας, οἵτινες, ἐν παρενθέσει, ἀρκετὰ τρυφερὸν φαίνεται νὰ ἔχουν τὸ ἦθος.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ὅταν συλλογισθῶ. . . πόσον εὐκόλα ἡ ὁδοιπορία συσχετίζει τοὺς ἀνθρώπους! . . .

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Τάχιστα ἄλλ' ἐγὼ στοχάζομαι ὅτι καὶ ἡ φυσιο-

γνωμία συντελεῖ πολὺ εἰς τοῦτο. Κατέχετε, κυρία, τὴν ἐπιστήμην αὐτὴν ἢ εὐγενία σας ; Καταλαμβάνετε ἀπὸ φυσιογνωμίας ;

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἄρκετά, ὥστε νὰ ἤμαι ἤδη βεβαία σχεδὸν περὶ τοῦ χαρακτηῆρός σας.

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Ἀληθινά ; . . . Περὶ ἕργος εἶμαι ν' ἀκούσω τὴν κρίσιν σας. Εἰπῆτε, σᾶς παρακαλῶ . . . Ἐλευθέρως ὅμως.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Σᾶς λέγω ὅλην τὴν ἀλήθειαν . . . Ἐνῶ ἀγαπᾶτε τοὺς διαφορουμένους ἀστεϊσμούς, εἴσθε ὅμως κατὰ βάθος ἄνθρωπος ἔντιμος.

ΕἰΣ ΤΙΣ (Γελῶν.) — Τοὺς διαφορουμένους ἀστεϊσμούς . . . ναί, ἤκουσα καὶ ἄλλους νὰ μὲ τὸ λέγουν. (Προσφέρει φαγητὸν εἰς τὴν ΜΙΑΝ ΤΙΝΑ.) Ἐγὼ δέ, κυρία μου, παρατηρῶ εἰς τὴν φυσιογνωμίαν σας . . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ὅτι ;

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Ὅτι ἔχετε δύο θελκτικωτάτους ὀφθαλμούς . . . Πρὸς τούτοις . . . Ἄν μ' ἐπιτρέπετε . . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Καὶ ἄλλην θὰ εἰπῆτε κολακείαν, εἶμαι βεβαία.

ΕἰΣ ΤΙΣ — Ὅχι, κυρία μου, ἤθελα νὰ σᾶς εἰπῶ ἂν μ' ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς προσφέρω καὶ ὀλίγην *σάλασαν*.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — ὦ, προτιμότερον τοῦτο. (Γελοῦν.)

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Ναί· ἀλλ' ἀναγινώσκω ἐνταυτῷ . . . ἐν τῇ γλυκύτητι τῶν ὀφθαλμῶν σας . . . ὅτι ὀδοιπορεῖτε διὰ κάποιον πείσμα . . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Πείσμα ! . . .

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Ναί, πείσμα· καὶ πείσμα συζυγικόν.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Λανθάνεσθε. Εἶμαι χήρα.

ΕἰΣ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτόν.) — Εἶναι χήρα. Καλὰ τὸ ἔλεγα. (Πρὸς τὴν Μίαν τινά.) Ἀδιάφορον . . . Λοιπὸν ἀπὸ πείσμα ἐρωτικόν.

ΜΙΑ ΤΙΣ. Δὲν εἴσθε εὐτυχῆς εἰς τὰς διαγνώσεις. Ὀδοιπορῶ κατὰ πρόσκλησιν.

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Κατὰ πρόσκλησιν ;

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Μάλιστα, κύριε. Εἶμαι σήμερον ἀνεξάρτητος, ἀφοῦ ὑπέστην ἓνα ζυγόν, ὅστις διὰ παντὸς μὲ ἰάτρευσε ἀπὸ τὸν πόθον τοῦ νὰ λάβω ἓνα προστάτην. Ἀφοῦ ἀπέθανεν ὁ σύζυγός μου, ὥμοσα

νά μὴ περιπέσω πλέον εἰς αὐτὴν τὴν παγίδα. Ἐλευθέρα τῶν πράξεών μου, ἐδέχθην τὴν θέσιν παιδαγωγοῦ, ἥτις μὲ προσεφέρθη ἔκ τινος οἰκογενείας εἰς τὴν Ὀδησσόν.

Εἰς τις — Καὶ θὰ ὀδοιπορήσετε μόνη ἕως ἐκεῖ; (Χύνει οἶνον.)

Μία τις — Μόνη, μάλιστα, καθὼς πρὸ καιροῦ ἤδη συνείθισα νὰ ζῶ· καὶ διὰ τοῦτο πολὺ ὀλίγον πτοῦμαι ἀπὸ τὸν αὐθάδη αὐτὸν ἄνθρωπον, ὅστις μὲ κυνηγεῖ ἀφότου ἤλθα, καθὼς κατέχω τὸ θάρρος νὰ κάθημαι αὐτὴν τὴν στιγμὴν μετὰ τῆς εὐγενείας σας, ἐνῶ μὲ εἴσθε ὅλως ἄγνωστος. Πᾶσα γυνὴ ἥτις αὐτὴ πρώτη σέβεται ἑαυτὴν, ἐπισύρει καὶ παντὸς ἀνδρὸς τὸ σέβας, στοχάζομαι.

Εἰς τις. — Ἐννοεῖται, ἐννοεῖται.

Μία τις. (Καθ' ἑαυτήν.) — Καλῶς παρουσιάσθη ἡ εὐκαιρία νὰ τὸν δώσω νὰ καταλάβῃ.

Εἰς τις. (Καθ' ἑαυτόν.) Τὶ καλὰ ἐκφράζεται αὐτὴ ἡ νέα. Φαίνεται δὲ καὶ χρηστῶν ἠθῶν.

Μία τις. — Ἡ εὐγενία σας, κύριε, κατοικεῖτε εἰς τὴν Σμύρνην;

Εἰς τις. — Ὅχι· κατοικῶ εἰς τὰς Ἀθήνας. ἤλθα μὲ τὸ σημερινὸν κ' ἐγὼ ἀτμόπλουν.

Μία τις. — Καὶ ὀδοιπορεῖτε χάριν διασκεδάσεως;

Εἰς τις. — Ὅχι, κυρία μου, ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης, ἐξ ἐπαγγέλματος.

Μία τις. — Ἄ, τὸ ἐπάγγελμά σας εἶναι; . . .

Εἰς τις. — Θεῖος, κυρία μου.

Μία τις — Πῶς δηλαδὴ θεῖος; Ἐχετε λοιπὸν ἀνεψιούς καὶ ἀνεψιάς; Διὰ τοῦτο ἔχει τι σεβάσμιον ἢ φυσιογνωμία σας.

Εἰς τις. — Σεβάσμιον λέγετε. . . Εἴσθε πολὺ εὐφυής. Καὶ ὅμως εἶμαι τῆς αὐτῆς ἡλικίας μὲ τὸν ἀνεψιόν μου. ὦ! μὴν ἐρωτᾶτε τὶ ὑποφέρω ἔξ αὐτοῦ!

Μία τις. — Τίνι τρόπῳ; θὰ ἦναι ἀστεῖον.

Εἰς τις. — Ὅχι καὶ τόσο ἀστεῖον, ἐπειδὴ κάμνει ἀδιακόπως χρέη, καὶ τὰ πληρόνω ἐγώ.

Μία τις. — Καὶ ποῖος σας βιάζει νὰ τὰ πληρώνετε;

Εἰς τις. — Μὲ βιάζει ἡ κρίσις τοῦ δημοσίου, ἡ ἰδία μου ὑπόληψις. Εἶμαι θεῖός του. . . σημαίνει ὅτι αὐτὸς εἶναι ἀνεψιός μου.

ΜΙΑ ΤΙΣ — Ἄλλ' εὔγε ! αὐτὸ τὸ φρόνημα σᾶς περιποιεῖ τιμὴν.

ΕΙΣ ΤΙΣ — Μὲ περιποιεῖ τιμὴν, ἀλλ' εἶναι καὶ ἡ καταστροφή μου. Δὲν σᾶς διηγοῦμαι τὰ ἄπειρα ἄθλα αὐτοῦ τοῦ ἀνεψιοῦ· διὰ νὰ σᾶς δώσω ὅμως μίαν ἀπλὴν νύξιν, σᾶς λέγω, κυρία μου, ὅτι, μίαν ἡμέραν, ἤμην μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ κυνήγι. Ἐγὼ εὐρισκόμην εἰς τὰ ἐπάνω ἐνὸς λόφου, αὐτὸς εἰς τὰ κάτω. Ἐκυψα ἐκεῖ διὰ νὰ κόψω δύο κόμαρα. Σκυμμένος τοιουτοτρόπως, ἀκούω καὶ πυροβολεῖ ὁ ἀνεψιός μου· ταῦτοχρόνως δὲ αἰσθάνομαι εἰς τὰ πλευρὰ ὡσὰν πλῆθος βελονῶν. Ἀνατινάσσομαι ἀμέσως, ἀνοίγω τὰ φορέματά μου, βλέπω . . . τί νὰ ἰδῶ ! . . . πλήρη τὰ πλευρὰ μου ὡσὰν ἀπὸ . . . κορινθιακὰς σταφίδας. Γελᾶτε ! . . . Κατ' εὐτυχίαν τὰ βολίδια, μόλις διατρυπήσαντα τὰ φορέματα, εἶχαν μόνον κολληθῆ ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος. — Τώρα, αὐτὸ πῶς νὰ τὸ ἐξηγήσῃ τις, καὶ τί νὰ τὸν εἰπῆ ; Ἐκεῖνος, ὄρκους φρικτοὺς ὅτι ἐγένεν ἐξ ἀπροσεξίας. — Μίαν ἄλλην ἡμέραν, περιπίπτει εἰς τὰς χεῖράς μου ἐπιστολὴ τις κομψὴ καὶ εὐοσμος, ὅπου εἰς τῶν φίλων του τὸν ἔγραφε γαλλιστί. « Πότε, τέλος πάντων, πότε θὰ τὰ πρυμνίσῃ αὐτὸς ὁ κακόγερος ὁ θεῖός σου ; » Ἐνόμισα κατ' ἀρχάς, ὅτι ἡ εὐχὴ ἀπέβλεπεν εἰς ἀπλὴν ἀποδημίαν μου· ἀλλ' ἔγραφε κατωτέρω, « νὰ μείνης κύριος τῆς περιουσίας του καὶ νὰ ξεφαντώνωμεν τὰς δέκα ἢ δωδεκακισχιλίαις δραχμαῖς τῆς προσόδου τὴν ὁποίαν ἔχει κατ' ἔτος ! » Πῶς σᾶς φαίνεται αὕτη ἡ εὐχή ; . . . Καὶ αὕτη ἡ ψυχὴ . . . ὁ ἀνεψιός μου ; Ἐγὼ γέρων ! ἐγὼ ! Σαράντα ἐτῶν ἄνθρωπος μόλις, μὲ τόσον ὑγιᾶ κρᾶσιν, ἂν καὶ ἰσχνός ! . . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἄ, δὲν φέρεται καλὰ ὁ ἀνεψιός σας.

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Αὕτη δέ, κυρία μου, ἡ ἐπιστολὴ, εἰξεύρετε ἀπὸ ποῖον ἦτον ὑπογεγραμμένη ; ἀπὸ ἑνα κάποιον φίλον του, ὅστις ὠνομάζετο Ἐλίζα.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἄ ! (Γελῶσα.)

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Τί κάμνω ὅμως τότε κ' ἐγὼ ; . . . Λαμβάνω ἐσχάτην τινὰ ἀπόφασιν. Ὡς ἄλλος Βροῦτος καταδικάζω τὸν ἀνεψιὸν αὐτόν . . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Εἰς θάνατον ! ;

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Ὅχι εἰς θάνατον, ἐπειδὴ οἱ νόμοι ἔπειτα τιμω-

ροῦν. Τὸν καταδικάζω εἰς κράτησιν. Ἄρνούμαι νὰ πληρώσω πλέον τὰ χρέη τοῦ, καὶ βλέπω μετὰ χαρᾶς μεγάλης ν' ἀνοίγωνται ἕνα πρῶτ' ἐνώπιόν τοῦ αἱ φιλόξενοι θύραι τῆς φυλακῆς.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἐξάριετον σωφρονιστήριον.

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Εἶχα λυτρωθῆ, τέλος πάντων, ἀπὸ τὴν ἐπιζήμιον αὐτὴν συγγένειαν, ὅτε μὲ παρουσιάσθη, τὸ πρῶτον ἐπὶ ζωῆς μῦθ, μία καλὴ τύχη.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἄ νὰ τὴν ἀκούσωμεν.

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Ἀξίζει τὸν κόπον. — Ἀπέναντι τοῦ παραθύρου μου, εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔκατοίκει μία Γαλλίς . . . μία ξανθὴ, ἥ τις ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' ἐκεῖ, τῶρα μὲ τὸ κτένι τῆς εἰς τὸν καθρέπτην, τῶρα μὲ τὰ σειρήτια τῶν ὑποδηματίων τῆς, ἔκαμνε μυρίων εἰδῶν ἔρωτοτροπίας, προφανέστατα πρὸς ἐμὲ ἀπευθυομένης.

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτὴν, ἀνεγειρομένη.) — Θὰ εἰπῆ τι ἴσως ἀνοίκειον.

ΕἰΣ ΤΙΣ. (᾽Ωσαύτως ἀνεγειρόμενος.) — Ἦσυχεῖτε, κυρία μου! μὴ φοβεῖσθε . . . Ἡ Γαλλίς, βλέπουσά με, φαίνεται ὅτι εἶχα συλλάβει συμπάθειάν τινα . . . καταλαμβάνετε . . . Μάλιστα δὲ ἐπειδὴ τὴν εἶχα δωρήσει μίαν ἡμέραν καλὸν τινα ἀδάμαντα, ἐνόμιζα ὅτι διὰ τοῦ δώρου μου εἶχα ἀρκετὰ ἐξομαλίσει . . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἀλλὰ κύριε, μὴ περαιτέρω, σᾶς παρακαλῶ.

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Δὲν προσθέτω ἄλλο τίποτε . . . Ὅτε μὲ λέγει, «Ἀλλὰ ἔξεύρεις ὅτι κάμνεις ἕνα μέγα ἄδικον εἰς τὸν ἑαυτὸν σου;» — Τί ἄδικον; τὴν ἐρωτῶ — «Ἴδού· ὁ κόσμος ἔχει νὰ λέγη, ὅτι ἔχεις ἕνα καὶ μόνον ἀνεψιόν, καὶ τὸν ἀφίνεις νὰ σήπεται εἰς τὴν φυλακὴν, διὰ νὰ μὴ πληρώσης μικρὰ τινα χρέη τοῦ. Ἄν θέλῃς νὰ πιστεύσω εἰς τὴν ἀφροσύνην τὴν ὁποίαν λέγεις ὅτι ἔχεις πρὸς ἐμὲ, ἀπελευθέρωσε τὸν ἀνεψιόν σου, καὶ τότε . . . » — Πῶς σᾶς φαίνεται, κυρία μου, ἡ ἀπαίτησις;

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἀπαιτητικωτάτη.

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Ἀλλ' ἦτον ὠραία ἢ κατηραμένη . . . Εἶχε, δὲν εἶχε μὲ κατέπεισε μὲ τοὺς τρόπους τῆς. Ἐκεῖ ἀμέσως, στέλλω νὰ πληρώσουν τὸ χρέος τοῦ φυλακισμένου καὶ νὰ τὸν ἀπολύσουν. Τὸν περιμένω δὲ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ὠραίας μου:

Φαντάζεσθε μὲ πόσῃν ἀνυπομονησίᾳ τὸν ἐπερίμενα, ἀφοῦ αὐτὴ ἤθελε πρῶτον νὰ τὸν ἰδῆ, καὶ ἔπειτα νὰ πιστεύσῃ. Τέλος πάντων, κρούεται ἡ θύρα. Εἶχε νυκτώσει. Λαμβίνω ἓνα κερί, καταβαίνω εἰς προὔπαντησιν τοῦ ἀνεψιοῦ μου, τὸν ἀνοίγω τὰς ἀγκάλας μου. . . Δὲν χάνει οὐδ' αὐτὸς καιρὸν, χύνεται. . . ποῦ στοχάζεσθε νὰ χυθῆ; . . . εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ξανθῆς μου. (Μετ' ἀγανακτήσεως.) Πέντε λεπτὰ ἔμειναν εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην ἐμπρὸς μου καὶ οἱ δύο των.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Καλὰ, καὶ σεῖς τὶ ἐκάμνετε;

ΕἰΣ ΤΙΣ. — (Ἀπλούστατα.) — Ἐκθαμβος, ἐξηκολούθουν νὰ κρατῶ τὸ κερί.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — (Καγχάζουσα.) Ὡστε αὐτοὶ ἐγνωρίζοντο ἀπὸ πρίν.

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Ὡς φαίνεται. Εἶχαν συνεννοηθῆ νὰ μὲ τὴν φθιάσουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Ἡ θεοκατάρτατος ἐκείνη εἶχε προσποιηθῆ τὴν πρὸς ἐμὲ κλίσιν μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μὲ φέρῃ εἰς αὐτὸ τὸ ἐλεεινὸν τέλος. Καὶ διατὶ ἐπρόκρινεν ἐκεῖνον παρ' ἐμέ; Σᾶς ἐρωτῶ. — Διότι ἐγὼ ἤμην θεῖος.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἐκεῖνος δὲ ἀνεψιός. Τῶντι, ὁ τίτλος θείου συνεκφαίνει μίαν κεφαλὴν φριάν, τοῦλάχιστον, ἂν ὄχι καὶ λευκὴν. Θέλω νὰ εἰπῶ, ὅτι, ἀκούων τὴν λέξιν θεῖος, φαντάζεται τις ἄνθρωπον πρεσβύτην ὅπωςδῆποτε. Ἀλλὰ, τέλος, πῶς ἀπεκάμετε;

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Ὡ! αὐτὴν τὴν φορὰν τετέλεσται! ἔλαβα αὐστηρότατόν τι μέτρον. Ἀπεφάσισα νὰ τὸν νυμφεύσω. . . καὶ ἀκριβῶς ὁδοιπορῶ δι' αὐτό. Ὁ φίλος εὐρίσκεται εἰς τὴν Σμύρνην ἤλθα λοιπὸν νὰ ἰδῶ, νὰ τὸν τελειώσω μὲ μίαν νέαν, τῆς ὁποίας οἱ γονεῖς τὸν θέλουν, ὡς μ' ἔγραψαν. Θὰ προκόψουν τὴν δυστυχῆ τὴν κόρη των, ἀλλὰ τί με μέλει; Τὸν νυμφεύω διὰ ν' ἀπαλλαχθῶ ἐγώ. Τοῦ γάμου ὁ δεσμὸς, κυρία μου, εἶναι στερεώτερος πάσης σιδηρᾶς ἀλύσου· οὔτε ἔχει δὲ κανεὶς νὰ μὲ κατηγορήσῃ ὅτι ἔλαβα τοιοῦτο μέτρον κατὰ τοῦ ἀνεψιοῦ μου, ἂν καὶ σκληρότατον.

(Ἄδων κατὰ τὸν ἦχον τοῦ ἰταλικοῦ μελοδράματος

«Chi dura vince.»

«Ah! che al brillan dell' Jride
foriera di eontento.»)

Εἰς γάμον εὐρισκόμενος ἀκούς' ὀλόγουρά σου
Πρὸς τοὺς ἀνύμφους τοὺς ἐκεῖ νὰ λέν' .Καὶ 'ς τὰ 'δικά σου.»
'Ολοὶ τὸ θέλουν ὡς εὐχὴν, ἀλλ' εἶν' ἠπατημένοι.
Εἰς φυλακὴν ἂν ἔμβη τις, μετὰ καιρὸν ἐβγαίνει.
'Αλλ' εἰς τοῦ γάμου τὸ κλουβὶ ἐμβῆκεν; — ἀπομένει.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Λοιπὸν, τὸν νυμφεύετε; . . . Ἡ ἐκδίκησις εἶναι
πρωτάκουστος, ἀλλ' ἐπιτηδεῖα ἀληθῶς.

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Εἴσθε καὶ σεῖς μὲ τὴν γνώμην μου;

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Εὐχομαι εἰς τὸ σχέδιόν σας πᾶσαν ἔκβασιν ἀ-
γαθὴν, ἐνταύτῳ δὲ καὶ σᾶς προσφέρω τὰς ὑποκλίσεις μου. Καλὴν
νύκτα, κύριε.

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Πῶς, κυρία! . . . ἀναχωρεῖτε; Λυποῦμαι τὰ μέ-
γιστα, σᾶς βεβαιῶ.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Εὐχαριστῶ, κύριε, ἀλλ' ἀνάγκη πᾶσα.

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΕἰΣ ΤΙΣ, ΜΙΑ ΤΙΣ καὶ ἡ ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἄ! ἤλθες, κυρὰ εἰς τὴν ὥραν. Εἶναι ἕτοιμος ὁ
ἀγωγιάτης;

ΞΕΝ. — Ὁ Σκατζόχερος;

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Καὶ αὐτὸς, καθὼς καὶ ὁ Κάβουρας καὶ τὸ ζῶον.

ΕἰΣ ΤΙΣ. — (Καθ' ἑαυτόν.) Ὁ Σκατζόχερος, ὁ Κάβουρας καὶ
τὸ ζῶον! . . . Τὶ ζῶα μικρὰ μετὰ μεγάλων εἶναι αὐτά!

ΞΕΝ. — Τὸ ζῶ' τὸ ἔπιασαν. (Κατ' ἰδίαν πρὸς τὴν Μίαν
τινά.) Τὸ ἔπιασεν ὁ φίλος ὅπου 'ξεύρετε. (Λαμβάνει τὸ τραπέ-
ζιον ἐκ τῆς μιᾶς ἄκρας, ὁ Εἰς τις ἐκ τῆς ἄλλης, καὶ τὸ μετα-
φέρουν εἰς τὸ βᾶθος, πλησίον τοῦ παραθύρου.)

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἄλλη δυστυχία! . . . Ἄλλὰ δὲν σὲ εἶχα εἰπεῖ...;

ΞΕΝ. — Ναί· ἀλλ' ἀφοῦ καὶ ἤλθεν ὁ ἄρχοντάς σας, ἐγὼ, νὰ
ιδῶ τὴν ὑγειὰ τοῦ Χριστόδουλου! ἐθάρρηψα πῶς ἠλλάξετε γνώ-
μη, καὶ θὰ μείνετε.

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Μεταφέρων τὴν καθέδραν παρὰ τὴν ἐστίαν.) — Ἔχει δίκαιον ἢ κυρά; ἀφοῦ εὐρέθημεν πλέον ἐδῶ καὶ δύο, ὑπομονή; ἄς περιμείνωμεν νὰ ἐξημερώσῃ.

ΞΕΝ. — Ἀμὴ καὶ νὰ θελήσετε τώρα, ψυχὴ μου, νὰ φύγετε, πῶς θὰ κάμετε, ἀφοῦ ἔφυγαν τὰ ζᾶ!

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Αὐτὸ πάλιν ἦτον ἀπὸ τ' ἄγραφα... ἔχει τούτῳ λάχιστον, κυρά, κἀνένα κρεβάτι διὰ τὴν εὐγενίαν του;

ΞΕΝ. — Ἄλλ' ἀφοῦ καὶ εἶναι ἄνδρας σας!

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Κατ' ἰδίαν πρὸς τὴν Ξενοδόχον.) — Ναι, ἀλλὰ ἔξεύρεις τί εἶναι, κυρά; Ἔως τώρα, ἐσυνειθίσαμεν νὰ κοιμούμεθα εἰς κρεβάτια χωριστά.

ΞΕΝ. — Αἶ, τώρα πῶς νὰ γίνῃ τὸ λοιπόν; Ἄλλο κρεβάτι δὲν ἔχω παρὰ τὸ ἴδιό μου καὶ καταλαβαίνετε πῶς καθὼς κοιμοῦμαι ἐγὼ...

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Ἀποσκιρτήσας μετὰ βδελυγμίας.) — ὦ!...

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Τέλος πάντων, κυρά, ἄς ἦναι ἐγὼ κοιμοῦμαι εἰς τὸ κρεβάτι σου.

ΞΕΝ. — Διὰ λόγου σας δὲν εἶναι, ἐπειδὴ κοιμᾶται εἰς τὸ ἴδιο κρεβάτι καὶ ὁ ἄνδρας μου καὶ ὄχι δι' ἄλλο, (ἐπειδὴ ὁ καψούλης εἶναι γέρω) ἀλλ' ἀπὸ τοὺς πόνους ὅπου ἔχει ρευματικά, ἀγκωμαχεῖ ὅλην τὴν νύκτα.

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτήν.) — Θεέ μου, τί μαρτύριον!

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Καὶ ἔπειτα, εἶδα ἐγὼ τὸ μέρος ὅπου κοιμῶνται. ἔχουν κρεμασμένας πλεξίδας ἀπὸ κρομμύδια, καὶ τὴν ἀποφορὰν αὐτὴν, ἂν καὶ ἀθωοτάτην, ὅπου κοιμοῦμαι δὲν τὴν ὑποφέρω, νὰ σὲ εἰπῶ, φίλη μου, τὴν ἀλήθειαν.

ΞΕΝ. — Καλὲ, πέσετε καὶ οἱ δύο εἰς τὸ κρεββατάκι σας εἶναι παστρικό, παστρικό... Περάσετε μία νύκτα εἰς τὸ ἴδιο κρεβάτι καὶ οἱ δυὸ τί νὰ κάμωμεν;

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Κατ' ἰδίαν πρὸς τὸν Ἐρατινά.) — Τώρα, κύριε, ἀνάγκη πᾶσα νὰ φανερώσωμεν τὴν ἀλήθειαν.

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Ἀλλὰ τί ὄφελος καὶ ἐκ τούτου; Ἐπειτα, αὐτὸς ὅστις σᾶς καταπολιορκεῖ ἀνεχώρησεν ἄρά γε; Φοβοῦμαι ὄχι.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Αἶ, πῶς νὰ γίνῃ λοιπόν;

ΞΕΝ. — (Ἄφοῦ ἐπιδιώρθωσε τὸ στῶμα καὶ ἐτακτοποίησε τὰ λοιπά.) Ἐλάτε, ἐλάτε, κοιμηθῆτε ἤσυχοι. Κάτω οἱ βαρκάρηδες ἔπιαν, καὶ τῶβαλαν κορμάτι ἔστὸ κέφι. . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Περίφοβος.) — Διὰ τοῦτο ἀκούω κάτω φωνάς. Τί ἄνθρωποι εἶναι, κυρά; Τοὺς γνωρίζεις τοῦλάχιστον;

ΞΕΝ. — Τίποτε, ψυχὴ μου· δὲν εἶναι κανέννας φόβος. Εἶναι ἄνθρωποι γνώριμοί μας. Ὅμως, διὰ νὰ ἤσθε πλέον ἤσυχοι, κλειδώσετε καὶ ἀπὸ μέσα, ἂν θέλετε. Καλὴ νύκτα σας. . . καλὴ νύκτα σας.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΕΙΣ ΤΙΣ καὶ ΜΙΑ ΤΙΣ.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Βλέπετε τώρα, κύριε; Ὁ τρόπος, τὸν ὁποῖον ἐπενοήσετε διὰ νὰ μ' ἐξάξετε ἀπὸ τὴν ἀμηχανίαν, ἢ μεταξὺ μας ὑποθετικὴ συζυγία, μὲ καθιστᾷ πολὺ πλέον, ἀμήχανον. (Ἀκούεται κλειδωνομένη ἡ θύρα ἔξωθεν. Ἡ Μία τις τρέχει πρὸς τὴν θύραν περιδεής.) Καλὲ, αὐτὴ μᾶς κλειδώνει! . . .

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Νομίζω, τῶντι, ὅτι μᾶς κλειδώνει.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἀπορῶ, κύριε, μὲ τὴν ἀταραξίαν σας. . .

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Εἴσθε περίεργος. Πῶς θέλετε λοιπὸν νὰ κάμω; Νὰ βάλω τὰς φωνάς; Ν' ἀρχίσω νὰ θρηνηῶ καὶ νὰ ὀδύρωμαι; «Ἄ, Θεέ μου, ὅπου ἔπιασαν καὶ μ' ἐκλείδωσαν μόνον, μὲ μίαν κυρίαν! Καὶ τώρα, ὁ τρισάθλιος, πῶς νὰ κάμω! καὶ τί θὰ γίνω!» — Αὐτὸ θέλετε;

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἀλλὰ τώρα, κύριε, ἀπέβη ἀδύνατον καὶ νὰ ἐξέλθω.

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Λυποῦμαι, βεβαιωθῆτε πολὺ. . . (Χαριέντως.) διὰ σᾶς δηλαδὴ.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Μ' ἔλην τὴν τελείαν πεποίθησιν τὴν ὁποίαν ἔχω εἰς τὸν χαρακτῆρά σας, πῶς γίνεται νὰ λ' ἀβω ἀνάπαυσιν ἐπὶ παρουσίᾳ ἐνὸς ξένου ἀνδρός;

ΕΙΣ ΤΙΣ. Ἦθελα πολὺ νὰ μὴ σᾶς ἐγινόμεν πρόξενος ἀνησυχίας, κυρία μου, ἀλλὰ πῶς; Ὁ τρόπος ἀπολύτως μὲ λείπει. Πῶς θέλετε νὰ κάμω;

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Εἰς τοὺς ἄνδρας ὅλα εἶναι εὐκολα.

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, διότι ἰδοὺ μία περίστασις εἰς πάντα ἄνδρα δυσκολωτάτη. Τί νὰ κάμω; Νὰ συντρίψω τὴν κλειδωνιὰν τῆς θύρας; Ἢ ἔβαλλα τὸν κόσμον ἄνω κάτω Νὰ πηδήσω ἀπὸ τὸ παράθυρον; . . . ναι, δὲν εἶναι πολὺ ὑψηλὸν, πλήν . . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — ὦ! κύριε, τί καλὴν ἰδέαν τὴν συνελάβετε!

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Μὲ συγχωρεῖτε τὴν συνέλαβαν, ναι, ἀλλ' ὅμως δὲν τὴν κατάλαβαν. Δὲν εἶπα ὅτι . . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Πέντε πηχῶν ὕψος. . . πέντε μικρῶν πηχῶν· τί εἶναι; σχεδὸν τίποτε.

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Σχεδὸν τίποτε, λέγετε σεῖς . . . Ἄν ὑπῆρχε τοῦλάχιστον κάμμία κλίμαξ . . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Ἄνοίγει τὸ παράθυρον καὶ παρατηρεῖ. Διακρίνονται ἄγροὶ μακρόθεν. Ἡ βροχὴ ἐκόπη. Πανσέληνος.) — ὦ, τί καλὰ! τί καλὰ! Ἐδῶ ἀπ' ἔξω εἶναι μία κληματαριά.

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Αἶ! καὶ μὲ τὸ νὰ ἦναι μία κληματαριά; (Καθ' ἑαυτόν.) Ἢ ἔχει σκοπὸν νὰ μὲ προτείνῃ ν' αὐτοκτονήσω· νὰ κρεμασθῶ ἀπὸ τὴν κληματαριά . . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Δι' αὐτῆς, εἰμπορεῖτε νὰ καταβῆτε χωρὶς κἀνένα κίνδυνον. (Βλέπουσα αὐτὸν δισταζόντα.) Σᾶς βεβαιῶ . . . Σᾶς καθικετεύω! . . .

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Μὲ καθικετεύετε! . . . (Ἐνθουσιωδῶς.) ὦ! μὲ αὐτὴν σας τὴν λέξιν εἶμαι ἱκανὸς νὰ ἀναβῶ . . . καὶ εἰς τὴν σελήνην, ἥτις φέγγει αὐτὴν τὴν ὥραν τόσον ἐρασμία εἰς τὸν οὐρανόν! . . . Νὰ ἀναβῶ, ναι. . . (Ἐηρῶς καὶ δριστηκῶς.) Νὰ καταβῶ ὅμως οὐδέποτε.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἄλλὰ σκεφθῆτε ὅτι μ' ἐνοχοποιεῖτε τέλος πάντων, κύριε.

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Μὴ γένοιτο, κυρία μου! μὴ γένοιτο ἐγὼ νὰ σᾶς ἐνοχοποιήσω! Ἄλλὰ . . . καλὴν νύκτα . . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Καλὴν νύκτα, κύριε.

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Ὅχι· ἤθελα νὰ σᾶς εἰπῶ, ὅτι καλὴν νύκτα θέλετε νὰ τὴν περάσω εἰς τὸ ὑπαιθρον, μὲ αὐτὴν μάλιστα τὴν ὑγρασίαν!

Τοῦτο μόνον δὲν θὰ εἰμφορέσω διὰ σᾶς, κυρία μου. Τί νὰ σᾶς κάμω! . . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Ἐν ἀδημονίᾳ.) — ὦ! ἀλλὰ μὴ τὴν περάσετε εἰς τὸ ὑπαιθρον. Ἐδῶ ἀπ' ἐξω εἶδα καὶ ἓνα καπηλεῖον εἶναι καὶ δύο σταῦλοι. Ἐνας ἄνδρας οἰκονομεῖται ὅπωςδὴποτε.

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Αἰ, αἰ, πολὺ καλὰ! μὴ δυσαρσεταιῖσθε· κάμνω καθὼς θέλετε. (Ὦς καθ' ἑαυτόν.) Κύτταξε τώρα! νὰ καταβῶ διὰ μιᾶς ἀναδενδράδος, καθὼς στάζουν καὶ τὰ φύλλα ἀπὸ τὸ νερὸν τῆς βροχῆς! Τί βῆμα θὰ ἦναι αὐτό! τί ἄλμα! Βεβαίως, ὄχι τὸ ἐν Λευκάδι· ἄλμα ὄμω, αἰλούρου· ἄλμα γάττου. (Ταῦτα ἐνῶ λέγει διασκελίζει τὸ παράθυρον.) Καὶ ταῦτα . . . πρὸς ἀποφυγὴν μιᾶς ὠραίας γυναικός! (Ἔσει τὴν κεφαλὴν.)

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Φιλοφρόνως.) — Ὁχι, κύριε, ἀλλὰ πρὸς καθυποχρέωσιν αὐτῆς. Θὰ σᾶς εὐγνωμονῶ. Δὲν θὰ τὸ λησμονήσω ποτέ.

ΕἰΣ ΤΙΣ Δὲν θὰ τὸ λησμονήσω οὔτ' ἐγὼ, βεβαιωθῆτε. Ἴδου, παραδείγματος χάριν, τί δύναται νὰ ὀνομασθῆ ἵπποτικὸν βῆμα. . . Εἶναι ἀληθὲς ὅτι διὰ μιᾶς μεταξωτῆς κλίμακος θὰ ἐγένετο εὐπρεπέστερον. . . Τὶ ἐκατάλαβεις! θὰ γίνῃ ὅπως γίνῃ. . . (Καταβαίνει καὶ ἀποκρύπτεται. Ἡ Μία τις ἀσχολεῖται νὰ κλείσῃ τὸ παράθυρον, ὅτε ἀναφαίνεται ὁ Εἰς τις φέρων ἀνά χεῖρας ἓνα βότρυον.) Κυρία! Κυρία! ἐπιτρέψατε νὰ σᾶς προσφέρω ἓνα σταφύλι. Παρ' ὀλίγον ἐπατοῦσα ἐπάνω του. . . Νομίζω ὅτι εἶναι ἀρκετὰ καλόν. . .

ΜΙΑ ΤΙΣ, — Σᾶς εὐχαριστῶ. . . Ὁ Θεὸς μαζῆ σας, κύριε.

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Ὁ Θεὸς μαζῆ μου, κυρία μου, ἀλλ' εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν ἐκεῖνος δὲν ἔχει τίποτε νὰ χάσῃ. . . (Ἀποκρύπτεται. Ἡ Μία τις κλείει τὸ παράθυρον.)

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄.

ΜΙΑ ΤΙΣ, μόνη.

Τίμιος ἄνθρωπος εἶναι ὁ ταλαίπωρος. . . Τέλος πάντων, ἰδοὺ ἐγὼ μόνη. Ἀρχεται τοῦ ἐκδύεσθαι.) Ἄ! καὶ νυστάζω! νυστάζω! . . . Ἄν ὁ καλὸς αὐτὸς ἄνθρωπος δὲν ἐλάμβανε τέλος τὴν

διάκρισιν. ὦ! ἀλλὰ τότε κ' ἐγὼ θὰ τὸν ὠμίλουν ἄλλως πως, καὶ ὅ,τι ἔκαμεν οἴκοθεν, ὡς ἐκ τῆς χρηστῆς ἀνατροφῆς του, θὰ τὸν ἠνάγκαζα νὰ τὸ κάμη κατησχυμένος. (Πλησιάζει πρὸς τὴν κλίνην καὶ παρατηρεῖ τὸν ὀδοιπορικὸν του σάκκον.) Ἐλησμόνησε τὸν σάκκον του. Ποῦ νὰ τὸν φυλάξω; (Παρατηρήσασα τὸ ἀριστερόθεν ἐρμάριον.) Ἄ! βλέπω ἐκεῖ ἐν ἐρμάρι. (Τὸ ἀνοίγει.) Πά! εἶναι ἐν στενὸν δωμάτιον. (Ἀποθέτει ἐντὸς αὐτοῦ τὸν σάκκον.)

(Ἀκούονται ὕλακαὶ μεγάλου κυνός.)

ΣΚΗΝΗ ΙΒ΄.

ΜΙΑ ΤΙΣ καὶ ΕἼΣ ΤΙΣ.

ΕἼΣ ΤΙΣ. (Μὴ φαινόμενος, ἐνῶ ἐξακολουθεῖ ὕλακτῶν ὁ κύων.) — Οὔστ! Οὔστ!... ὦ, νὰ 'παρ' ἡ ὀργή!... Οὔστ!... Ἄϊ, καλά! ἐπροκόψαμεν.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Τί τρέχει; (Ἀνοίγει τὸ παράθυρον.)

ΕἼΣ ΤΙΣ. — (Παρουσιάζεται περιδεής.) — Τί εὐχή Κυρίου! Αὐτοὶ ἐδῶ, νηστικὸν ἀφίνουν τὸν σκύλον των! (Ἄϊ ὕλακαὶ δὲν παύουν.)

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Πάλιν σεῖς, κύριε;... Ἄλλ' ἄς τελειώσῃ αὐτὸ πλέον! ὦ! παγαίνεται ἀπ' ἐδῶ!...

ΕἼΣ ΤΙΣ. — Πῶς εἶναι δυνατὸν; Ὑπάρχει ἐκεῖ ἓνας φοβερός Κέρβερος, ἔχων ἀπόφασιν νὰ δειπνήσῃ καὶ καλὰ ἀπὸ τὸ κρέας μου.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἄλλὰ βλέπετε ὅτι ἤρχισα νὰ ἐκδύωμαι.

ΕἼΣ ΤΙΣ. (Εἰσερχόμενος.) — Τὸ καταλαμβάνω, κυρία μου, ἀλλὰ πῶς νὰ κάμω;... Ἄλλως τε, μή σας μέλη καὶ δὲν σὰς βλέπω. Εἶμαι μύωψ... Μετεχειρίσθην ὅσα μέσα φαντάζεσθε διὰ νὰ τὸν κάμω νὰ φύγῃ... ἀκόμη καὶ λακτίσματα ἀπὸ τὰ πειθαναγκαστικώτατα. Ἀδύνατον, ἀδύνατον!... Ἀκούτέ τον... Τὸν ἐφώνασα, τὸν εἶπα Ἄζορ, τὸν εἶπα Καστόρ, κατήντησα νὰ τὸν εἰπῶ καὶ Παχούμιον, ἀφοῦ ἐξεφύλλισα ὅλον τὸ συναξάρι

τῶν κυνιτῶν ὀνομάτων. . . Ἄ! (Στρέφεται πρὸς τὰ ἔξω τοῦ παραθύρου.) Ἀράπη! Ἀράπη! Ἐλα, Ἀράπη μου, ἔλα. . . (Ἐξακολουθοῦν αἱ ὕλακαί.) Φουντοῦκο! Φουντοῦκο! . . . (Ἦλακαί.) Βρὲ, τὸν καυμένο τὸν Λέον! . . . Λέον! Λέον! (Ὁ κύων δὲν παύει ὕλακτῶν.) Παρατηρεῖτε ὅτι αὐτὸς ὁ σκύλος δὲν θέλει ν' ἀκούσῃ τίποτε. (Κλείει τὸ παράθυρον.)

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Αἶ, καὶ τώρα, κύριε;

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Καὶ τώρα, κυρία μου. . . ἀμφιβολία δὲν ὑπάρχει ὅτι, εὐρισκόμενος μεταξὺ δύο ἐχθρῶν, τοῦ μὲν κάτω, τοῦ δὲ ἐπάνω, προσέρχομαι εἰς ἐκεῖνον ἐκ τῶν δύο. . . (χαριέντως.) ὅστις τοῦλάχιστον δὲν θὰ μὲ φάγῃ.

ΜΙΑ ΤΙΣ, — Εἰλικρινῶς, κύριε· βεβαίως, δὲν ἔχετε τὴν ἀξίωσιν νὰ περάσετε ἐδῶ τὴν νύκτα σας.

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Ἄλλ' οὐδὲ ἡ εὐγενία σας, ὡς πιστεύω, ἐπιθυμεῖτε νὰ περῶσω ὀλόκληρον τὴν νύκτα ἐπάνω εἰς μίαν κληματαριά, ὡς νὰ ἤμην κένενα σαυρίδι.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Μέχρι τοῦδε προσηνέχθητε τόσον κοσμίως, καὶ τώρα, καθ' ἣν ὥραν εἶναι ἡ κοσμιότης τοῦ ἀνδρὸς πρὸς τὴν γυναῖκα ἐπιτακτικὴ, ἀνυπέρθετος, νὰ τὴν παρατρέξετε! . . . Να τὸ πιστεύσω αὐτὸ ποτέ;

ΕἰΣ ΤΙΣ. — ὦ, κυρία μου! ἔχετε δίκαιον· ἀλλ' αὐτὴν τὴν ὥραν ἐνύσταξαν μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου τὰ πάντα. . . καὶ ἡ ὀφειλομένη αὐτῇ κοσμιότης.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Δὲν ἐπιθυμεῖτε, βεβαίως, νὰ μὲ δώσετε περὶ τοῦ ἀνδρικοῦ χαρακτηῆρός σας ἰδέαν δυσάρεστον.

ΕἰΣ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτόν.) — Ἴδου ἰωόντι διακεκριμένη γυνή. Τιθασσεύει τὸν ἄνδρα φιλοτιμοῦσα αὐτὸν πρὸς τὰ καθήκοντα. (Πρὸς τὴν *Μίαν τινά.*) Καὶ τώρα λοιπὸν θέλετε νὰ μὲ φάγουν τὰ σκυλιά!

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Δὲν σὰς τρώγουν· μὴ σας μέλη.

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Ναί· ὄχι, παίζου.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἀνεκάλυψα ἓνα μέρος, ὅπου θὰ περάσετε ἐξαίρετα. (Δεικνύει τὴν θύραν τοῦ ἀριστερόθεν δωματίου.)

ΕἰΣ ΤΙΣ. (Περιδεῶς.) — Ἐντὸς τῆς ἐστίας;

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἐδῶ.

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Αὐτὸ πάλιν τί εἶναι; . . . κάμμια καταβόθρα;

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Γλυκερῶς.) — Εἶν' ἓνα δωμάτιον ἀξιόλογον, ὅπου δύναται τις νὰ κοιμηθῆ ἀναπαυτικώτατα. Μὲ μίαν καθέδραν μάλιστα. . . (Λαμβάνει τὴν καθέδραν.) Ἐλάτε, ἐλάτε, ἀκολουθεῖτέ με.

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Λαβὼν παρ' αὐτῆς τὴν καθέδραν.) Ἄ! μὲ αὐτοὺς τοὺς κολακευτικούς τρόπους της. . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Σεῖς, ὅστις περὶ πολλοῦ ποιεῖσθε τὴν ἀγαθὴν φήμην τοῦ κόσμου. . .

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Ναί, αὐτῆς ἀκριβῶς τῆς φήμης θὰ γίνωμαι πάντοτε θῦμα. . . καθὼς τὰ ἔπαθα καὶ μὲ τὸν ἀνεψιόν μου. . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Μή σας μέλη' ὅ,τι θὰ ἐφαίνετο εἰς τοὺς ἐξηχρειωμένους ἀδυναμία, εἶναι μεγάλη ἀνδρὸς δύναμις, τῆς ὁποίας θὰ ἦσαν ἐκεῖνοι ἀνίκανοι. Κύριε, θὰ σᾶς εὐγνωμονῶ διὰ βίου δι' αὐτὴν τὴν ὄντως εὐγενῆ ἐθελημοσύνην σας. (Τῷ ἀνοίγει τὴν θύραν τοῦ δωματίου.)

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Αὐτοῦ μέσα; . . . Πῶ! πῶ! θεοσκότεινα.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Φοβεῖσθε εἰς τὰ σκοτεινά; Ἡ εὐγενία σας θὰ κοιμηθῆτε· τί βλάπτει τὸ σκότος; Ἄλλως τε, ἂν θέλετε καὶ τὸ κηρί. . .

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Ἐστὼ ὑπομονή· δὲν θέλω κηρί. . . Ὅμως νὰ καταλάβετε ὅτι εἰς ἐμὲ εἰμφορεῖ νὰ ἐμπιστευθῆ ὅστισδήποτε. (Εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον.)

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἄλλὰ διὰ τοῦτο καὶ ἔχω, ὡς βλέπετε, πρὸς σᾶς τὴν πᾶσαν ἐμπιστοσύνην. (Τὸν κλειδώνει.)

ΣΚΗΝΗ ΙΓ'.

ΜΙΑ ΤΙΣ, (ἐν τῇ σκηρῇ.) ΕΙΣ ΤΙΣ, ἐν τῷ δωματίῳ.)
ἔπειτα δὲ ΦΩΝΗ ΤΙΣ ἔξωθεν.

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Καλά· τί κάμνετε; Μὲ κλειδώνετε;

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Βεβαίως.

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Ὠραίαν ἐμπιστοσύνην τὴν ἔχετε εἰς ἐμέ!

ΜΙΑ ΤΙΣ. — (Καθ' ἑαυτήν.) Τώρα τὸν κρατῶ καλά. Τώρα πλέον εἰμπορῶ νὰ ἦμαι ἥσυχος. (Λαμβάνει τὸ ὠμοφόριον καὶ τὸ καπελλινόν της καὶ πορευθεῖσα τὰ κρεμάζει ἀριστερόθεν τοῦ παραθύρου.)

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Κυρία! πολὺ κακὰ εὐρίσκομαι. Νὰ 'ξεύρετε ὅτι εἶμαι πολὺ κακὰ.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Τὶ νὰ σὰς κάμω, κύριε! Λυποῦμαι τὰ μέγιστα.

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Ἐδῶ ὑπάρχει μικρὸν τι παράθυρον, τοῦ ὁποίου εἶναι σπασμένα δύο ὑαλιά.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Πῶς νὰ γίνῃ! (Μειδιῶσα.) Ἄν ἀκούσω καὶ περὰσῃ κανέννας ὑαλοπώλης, τὸν κράζω καὶ σὰς τὸν στέλλω. (Κρούεται ἡ δεξιόθεν θύρα.) Τίς εἶναι;

ΦΩΝΗ. — Ἐγώ... ὁ Παυλάκης!

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτήν.) — Δυστυχία! καὶ αὐτὸς ἀκόμη ἐδῶ εὐρίσκεται!

Ἡ ΦΩΝΗ. — Ἐγὼ ἔστειλα εἰς τὸ χωριὸ ὅσα ζῶα εὐρίσκοντο ἐδῶ, ἐπίτηδες, διὰ νὰ σὰς ἐμποδίσω τοῦ ν' ἀναχωρήσετε.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Κύριε, νὰ ἡσυχάσετε, διότι θὰ ἐξυπνήσῃ ὁ ἄνδρας μου.

Ἡ ΦΩΝΗ. — Ποιὸς ἄνδρας σας; αὐτὰ δὲν περνοῦν. Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον εἶχετε μέσα ἔφυγεν ἀπὸ τὸ παράθυρον. Τὸν εἶδα ὅταν ἔβγαινε.

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Κάμνει ἓνα κρῦο τῆς Καμτσάτκας μέσα εἰς αὐτὸ τὸ κατηραμένον δωμάτιον.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ὁ ἄλλος τώρα!

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Σὰς ὁμνῶ, κυρία, ὅτι, ἂν ἔστηνέ τις ἓνα ἀνεμόμυλον εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶμαι, θὰ ἔκαμνεν ἐξάρεταις δουλειαῖς!

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Στήσετε λοιπὸν καὶ δύο, καὶ ἀφήσετέ με πλέον, κύριε, νὰ κοιμηθῶ.

Ἡ ΦΩΝΗ. — Ἐγὼ γνωρίζω πολὺ καλά ὅτι δὲν ἔχετε ἄνδρα.

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Πρὸς τὴν Φωνήν.) — Ἐχετε λάθος.

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Κυρία!... μ' ἐπιασαν τούρτουρα ἀπὸ τὸ ψῦχος· τούρτουρα!

ΜΙΑ ΤΙΣ!—Μία νύκτα εἶναι· θὰ περάσῃ. (Πορευομένη ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἄλλον.)

Η ΦΩΝΗ. — Κυρία γνωρίζετε τί εἶμαι καλὸς νὰ κάμω ;

(Ἀκούεται κρότος καθέδρας συντριβομένης ἐν τῷ δωματίῳ.)

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Σία καὶ ἀράξαμεν! . . . ἔσπασε τώρα καὶ ἡ καθέδρα μου . . . Κυρία, ἔσπασεν ἡ καθέδρα μου !

ΜΙΑ ΤΙΣ. — ὦ, μαρτύριον !

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Θρηνηδῶς) — Δὲν ἔχω πλέον οὔτε ἓνα κάθισμα ὅπου ν' ἀκουμβῶ τὴν βραχὺλά μου! . . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Πρὸς τὸν Ἔρα τινά.) — Κύριε, νὰ κρημισθῆς ἀπ' ἐδῶ τὸ καλὸν ὅπου σὲ θέλω ! (Πρὸς τὴν Φωνήν.) Σεῖς ὁ τόσο καλός . . . (Καθ' ἑαυτήν.) Κατάλυβετε . . . ἔχασα τὸν νοῦν, καὶ πλέον δὲν εἰξεύρω οὔτε τί λέγω ! Ὅτι ἠθέλησα νὰ εἶπω εἰς τὸν ἓνα, τὸ εἶπα εἰς τὸν ἄλλον. (Κρούονται ἀμφότεραι αἱ θύραι συγχρόνως.) Θεέ μου, Θεέ μου, τί χαλασμὸς κόσμου ! (Φράττει τὰ ὦτα της.)

Η ΦΩΝΗ. — Κυρία ! κυρία ! κυρία !

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Κυρία ! κυρία ! . . . ἀδύνατον ν' ἀνθέξω ἐδῶ μέσα τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατον !

(Ἐξακολουθοῦν αἱ κραυγαὶ ἀμφοτέρων κρουόντων ἐνταυτῷ τὰς θύρας. Ἡ ὀρχήστρα μουσουργεῖ θορυβῶδως μετ' αὐτῶν, ἔπειτα δὲ ὁ θόρυβος βαθμηδὸν ἐξασθενεῖ.)

ΣΚΗΝΗ ΙΔ'.

ΜΙΑ ΤΙΣ μόνη. (Πᾶς θόρυβος ἔπαυσε.)

Ἐσιώπησαν . . . ἡσύχασαν πλέον. (Ἀκροᾶται πρὸς τὴν δεξιόθεν θύραν). Αὐτὸς καταβαίνει· ἀπομακρύνεται . . . Ὁ ἄλλος ἀπέκαμε νὰ φωνάξῃ. Τί νύκτα, Θεέ μου . . . Καὶ θὰ εἰμφορέσω ἄρά γε τώρα νὰ κοιμηθῶ, μ' ὅλον μου τὸν νυσταγμὸν καὶ τὴν κόρασιν ; . . . Πρέπει νὰ ᾔῃαι πολὺ περασμένη ἡ ὥρα . . . (Ἐξάγει ὠρολόγιον ἐκ τοῦ στήθους της καὶ παρατηρεῖ ἐν αὐτῷ.) Δύω ὥραι μετὰ τὰ μεσάνυκτα. Δὲν εἶμαι καὶ διόλου ἀπηλλαγμένη ἀπὸ τινος φόβου . . . Μία γυνὴ μόνη, ὅσον καὶ ἂν ὑποτεθῆ ἀνδρεία, πάντοτε ἀνησυχεῖ, ὅταν ἔχη νὰ κάμῃ μὲ αὐτοὺς τοὺς ἀνδρας, οἵτινες,

ὅσον ἐξηυγενισμένοι καὶ ἂν τύγῃσι, δὲν εἶναι πιστευτοὶ ὡς, ὅχι μόνον εὐγενικοὶ, ἀλλὰ καὶ ἀληθῶς εὐγενεῖς. (Προσέροχεται πρὸς τὴν κλίνην καὶ τὴν ἐτοιμάζει.) Ὅπως ἂν ἔχη, νομίζω ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰν ἀπελυτρώθην.

ΣΚΗΝΗ ΙΕ'.

ΕΙΣ ΤΙΣ, πεσὼν ἐκ τῆς ὀροφῆς ἐν τῷ θαλάμῳ καὶ ΜΙΑ ΤΙΣ ἀσχολουμένη εἰς ἀπόδυσιν αὐτῆς πλησίον τῆς κλίνης.

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Θριαμβευτικῶς.) Εὗρηκα δίοδον! . . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Ἐκπληκτος.)—Κύριε σῶσον! . . . τί ἦτο πάλιν αὐτό;

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Περιφερόμενος.)—Μὴ δίδετε κάμμιναν προσοχὴν. Ἐρχομαι ἀπὸ τὴν Σιβηρίαν. Θέλω ὀλίγον νὰ ζεσταθῶ. (Περιπατεῖ ἄνω καὶ κάτω ἐσπυρσμένως, ἔχων ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας.)

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Καταλάβετε, τέλος πάντων, κύριε, ὅτι αὐτὸ ἐδῶ τὸ δωμάτιον ἀνήκει εἰς ἐμέ.

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Ὡς ῥιγῶν.) — Τρρρ. . . του, του, του, του!! καὶ εἰς ἐμέ ἀνήκει ἐπίσης. . . Ἐπλήρωσα δέκα γρόσια διὰ νὰ κοιμηθῶ ἐδῶ ἀπόψε· σωστὰ δέκα γρόσια, καὶ ἤδη παρῆλθαν τὰ πέντε, χωρὶς ὄφελος.

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Δαμβάνει ἐν τῶν χαμηλῶν καθισμάτων, καὶ ἐλθοῦσα εἰς τὰ ἐμπρὸς τῆς σκηνῆς ἐν ἀδημονίᾳ, κάθηται πρὸς τὰ δεξιὰ.) — Ἄς καθήσω λοιπὸν, καὶ ἄς μείνω ὅλην τὴν νύκτα ἄγρυπτος.

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτόν.) — Πολὺ τφόντι ἐτάνουσα τὸ σχοινί. Προέβην μέχρις ἀπανθρωπίας πρὸς αὐτὴν τὴν πτωχὴν γυναῖκα. . . (Πλησιάζει πρὸς αὐτὴν συμπαθῶς.) Κυρία. . . μ' ἐπιτρέπετε μίαν πρότασιν νὰ σᾶς κάμω;

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Περιλύπως.) — Εἴμπορεῖτε νὰ λέγετε ὅτι ἂν ἀγαπάτε, κύριε· δὲν ἔχω νὰ δώσω κάμμιναν ἀπόκρισιν. . . καὶ οὐτε ἀκρόασιν.

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Λέγω, ἂν ἐσυμβιβάζαμεν καὶ αὐτὴν τὴν διένειξιν, καθὼς ἐσυμβιβάσαμεν τὴν περὶ τοῦ δειπνοῦ. . . Ἄν ἐκόπτα-

μεν εἰς τὸ μέσον τὴν διαφορὰν. . . Ἴδού· νὰ διαιρέσωμεν τὸν θάλαμον τοῦτον εἰς δύο ἴσα μέρη· τὸ μέρος ἐκάστου νὰ ᾔηται τροποντινὰ ἢ οἰκία του, καὶ ἕκαστος νὰ ᾔηται ἐλεύθερος νὰ πράξῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ του πᾶν ὅ,τι τὸν εὐαρεστεῖ. Θέλετε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; . . . Πῶς; . . . Τί; . . . (Μετά τινα σιγὴν, ἡ *Μία* τις ποιεῖ σχῆμα ἀποστροφῆς.) Σᾶς ὁμνύω, κυρία, νὰ μὴ κάμω τίποτε ἐνδεχόμενον νὰ σᾶς φανῇ ὡς ἀνοίκειον. Ἀκούσετε, παρακαλῶ. . . Χθὲς τὴν νύκτα, εἰς τὸ κατάστρωμα τοῦ ἀτμοπλόου ἔκειτο, πάσχουσα καθ' ὑπερβολὴν ἐκ τῆς θαλάσσης, μέχρι λειποθυμίας, μία νέα ἐκ τῆς δευτέρας θέσεως. Δὲν ἠδυνάμην νὰ διακρίνω τὴν μορφήν της ἕνεκα τοῦ σκότους, ἀλλ' ἤκουσα ἀπὸ συνοδοιπόρους μου, οἵτινες τὴν εἶχαν ἰδῆ τὴν ἡμέραν, ὅτι ᾔτον ὠραία. Ἐπειδὴ κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἄλλος τις παρὰ τὸν πηδαλιουῆχον δὲν εὐρίσκετο εἰς τὸ κατάστρωμα, ἔκαμα ὅ,τι ἠδυνήθην πρὸς τὸ νὰ συνέλθῃ εἰς τὰς αἰσθήσεις της. Ἦτον ὡς νεκρὰ εἰς τὰς χεῖράς μου· ὅμως ἤθελα νὰ εὐρίσκετο ἐδῶ αὐτὴν τὴν ὥραν, διὰ νὰ σᾶς εἰπῇ ἂν δὲν προσηνέχθην ὡς ἄλλος ἀδελφός, ὡς ἄλλος πατήρ πρὸς αὐτήν.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Πῶς, κύριε! ἐκεῖνος ὁ κύριος ᾔσθε σεῖς; . . .

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Πῶς, κυρία! μήπως σεῖς ᾔσθε ἐκείνη; . . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Μάλιστα, ἤμην ἐγώ. . . καὶ χρεωστῶ νὰ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν. . . προσηνέχθητε ὡς τιμιώτατος ἄνθρωπος.

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Βλέπετε λοιπόν; . . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἀλλὰ πῶς ἐννοεῖτε νὰ διαιρέτωμεν τὸν θάλαμον;

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Ἀπλούστατα· ἰδού. . . (Λαμβάνει τεμάχιον γῆς κιμωλίας, ἐπὶ τῆς ἐστίας εὐρεθέν, καὶ ἄγει γραμμὴν εἰς τὸ ἕδαφος ἀπὸ τοῦ ὑποβολέως μέχρι τοῦ βάρους τῆς σκηνῆς.) Ἴδού αὐτὴ ἡ γραμμὴ. (Γελᾷ.) Εἶναι ὁ ἰσημερινός. . . ἐννοεῖτε;

ΜΙΑ ΤΙΣ (Γελῶσα.) — Ἡ ἰδέα εἶναι ἀληθῶς πρωτότυπος.

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Τώρα· τὸ βόρειον μέρος προτιμᾶτε ἢ εὐγενίας σας, ἢ τὸ νότιον; Ἡ ἐκλογὴ ἀπόκειται εἰς σᾶς. . . Ποῖον μέρος θέλετε;

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Δεικνύουσα τὸ μέρος ὅπου ἡ ἐστία. Μετὰ γέλωτος.) Ἐγὼ προκρίνω τοῦτο. (Μεταβαίνει εἰς τὰ ἀριστερά.)

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Πηδήσας υπεράνω τῆς γραμμῆς εἰς τὰ δεξιά.) — Ἰδικόν σας ἐξ ὅλης μου ψυχῆς!

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἄλλ' ἐννοεῖται ἡ γραμμὴ ἀνυπέροχος πλέον.

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Ζωηρῶς.) — Αἱ Ἄλπεισ, τὰ Πυρρηναῖα, τὸ Μέγα Τεῖχος τῆς Κίνας! τί λόγος!

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Πολὺ καλὰ... Ἄλλὰ καὶ ἕκαστος νὰ τηρήσῃ τελείαν σιωπὴν καθ' ὅλην τὴν νύκτα.

ΕΙΣ ΤΙΣ. Δεκτόν... Τί ὅμως; ἂν τύχη καὶ παραλαλήσω εἰς τὸν ὕπνον μου, τοῦτο νὰ μὴ θεωρηθῇ ὡς παρασπόνδησις... ὡς παράβασις τῆς συνθήκης.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Αὐτὸ, ὄχι βέβαια. Ἄλλ' ὅστις ἐκ τῶν δύο παρασποιδήσῃ;

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Νὰ ᾔηται ἄνθρωπος ἐλεεινός!

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Αἶ, τώρα λοιπὸν σιωπὴ, καὶ καλὴν νύκτα σας, κύριε.

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Καλὴν νύκτα, κυρία γειτόνισσα. (Ἡ Μία τις κατευθύνεται πρὸς τὴν ἐστίαν, διορθώνει τὴν κόμην τῆς, καὶ ἐτοιμάζει ποτήριον νεροῦ μετὰ ζακχάρεως. Ὁ Εἰς τις πλησιάζει πρὸς τὴν κλίνην, χασμαῖται, ἐγείρει τὰ προσκεφάλαια, εὐρίσκει ὑπ' αὐτὰ σκοῦφον βαμβάκιον, ὃν παρατηρεῖ ἀνυψῶν αὐτὸν ἀπὸ τῆς κορυφῆς καὶ λέγων:) Ἡ καλὴ πρόνοια τῆς Κυρ' Ἀφέντρας... (Τὸν φορεῖ μετὰ φόβου μὴ τὸν ἴδῃ ἡ Μία τις Ἄ!... Ἄχαρι τρώντι εἶναι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα· ἔχουν δίκαιον νὰ τὸ καταγελοῦν. (Ῥίπτει τὸν σκοῦφον ὑπὸ τὴν κλίνην μετὰ καταφρονήσεως.)

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτὴν, ἀνακατώνουσα τὸ ποτήριον.) — Καὶ μ' ὅλην τὴν διάστασιν, ἡ γειτνίασις αὐτοῦ τοῦ κυρίου ἀπεβλίνει ὄχι ὀλίγον ἐνοχλητικὴ. Τὸ μέγα τεῖχος τῆς Κίνας εἶναι κάμποσον διαφανές... Ἄλλὰ τί νὰ γίνῃ!

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτὸν, παρατηρῶν τὴν κλίνην.) — Τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ἔλαχεν εἰς ἐμὲ ἀπέχει τοῦ νὰ ᾔηται τὸ χεῖριστον... Ἡκουσα νὰ ἐπαινοῦν τὰ κρεβάτια τῆς Σμύρνης. (Ψηλαφεῖ τὴν κλίνην.) Οὐαί οὐαί! ἔπεσα εἰς τὴν ἐξείρεσιν. Ὅλο καμπούραις εἶναι τὸ στρῶμα... καὶ καμπούραις ἀπ' ἐκείναις ταῖς πέτριναις Νο-

μίξεις ὅτι τὸ ἔχουν ἐξαπλωμένον ἐπάνω εἰς κορυφὰς πυραμίδων καὶ ὀβελίσκων.

(Ἐπὶ τοῦ ἤχου «Obligato, obligato!» τοῦ μελοδράματος
Elisir d' Amore)

Ἔχει λόφους, πεδιάδας,

Ὅρη, φάραγγας, κοιλάδας,

Ὅπου νὰ περιηγοῦνται ὅλην νύκτα τὰ πλευρά·

Τοὺς διαβόλους! . . . Κ' εἶναι στῶμα

Πιλωτῶν, πλήν καὶ τὸ σῶμα

Τῶν ὀρνίθων, χάριν ὄγκου, ἔχωσαν μὲ τὰ πτερά!

Καὶ τὸ σῶμα τῶν ὀρνίθων ἔχωσαν μὲ τὰ πτερά!

ΜΙΑ ΤΙΣ. Αἰωνίως τριγυρίζει!

Ποῦτος δαίμων τὸν σκοτίζει!

Κ' ἐγὼ χάνομαι τοῦ ὕπνου . . . Ἴδὲ τώρα συμφορά!

Μ' ἓνα ξένον εἰς ἓν δῶμα

Διαρκῶς νὰ κλείσῃ ὄμμα

Γυνὴ ποία; Οὐδεμία εἶναι τόσον ἐλαφρά.

Εἰς ΤΙΣ. (Ἐπιστρέφων ἐκ τῆς κλίνης, ἣν ἐψηλάφησεν ἐκ νέου
καὶ Μία τις ἐν διωδίᾳ (à duo.)

Τοὺς διαβόλους! . . . Κ' εἶναι στῶμα

Πιλωτῶν, πλήν καὶ τὸ σῶμα

Τῶν ὀρνίθων, χάριν ὄγκου

Ἔχωσαν μὲ τὰ πτερά.

Μ' ἓνα ξένον εἰς ἓν δῶμα

Δεμπορῶ νὰ κλείσω ὄμμα

Ἐνῶ χάνομαι τοῦ ὕπνου.

Τὶ κακὸ, τὶ συμφορά.

(Ἡ Μία τις κάθηται εἰς τὴν καθέδραν, πλησίον τῆς ἐστίας,
ζητοῦσα θέσιν ὅσον οἶόν τε ἀναπαυτικὴν.)

Εἰς ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτόν.) — Ἡ πτωχὴ, καὶ αὐτὴ δὲν εὐρίσκει
ἀνάπαυσιν. Νὰ τὴν ἔδιδα, τοῦλάχιστον, τὸ ἓν ἐκ τῶν δύο τού-
των προσκεφαλαίων! . . .

Λαμβάνει ἓν ἐκ τῶν προσκεφαλαίων τῆς κλίνης, προχωρεῖ μέχρι τῆς
ὀροθετικῆς γραμμῆς, ἣν προσέχει ἐπιτετηθευμένως μὴ ὑπερβῆ, καὶ ἀψυ-
θύνει πρὸς τὴν Μίαν τινὰ μακρόσχημα νεύματα, ὅπως ἐπισύρῃ τὴν
προσοχὴν αὐτῆς, ἐχούσης ἐστραμμένα τὰ νῶτα. Ἡ Μία τις παρα-

τηρεί, τέλος, τὰ νεύματα ἐντὸς τοῦ καθρέπτου καὶ στρέφεται. Ὁ Εἷς τις τῆ προσφέρει τὸ προσκεφάλαιον διὰ σχημάτων, ἥτοι ἀποθέτων ἐπ' αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν. Ἡ Μία τις ἐγείρεται καὶ, προχωρησασα, λαμβάνει τὸ προσκεφάλαιον εὐχαριστοῦσα χαριέντως τὸν Ἐνατινά.)

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτήν.)—Πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι εἶναι ἄνθρωπος τίμιος. Δὲν μεταμελοῦμαι ὅτι δὲν ἐφάνην πρὸς αὐτὸν διόλου ἀφιλόξενος.

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Πλησίον τῆς κλίνης καὶ καθ' ἑαυτόν.)—Ἄφου λοιπὸν ἡ τύχη ἐφάνη μᾶλλον πρὸς ἐμὲ εὐμενῆς, ἄς μὴ τὴν ἀπολακτίσω. (Τανύει τὸ ὠρολόγιόν του ὑποτονθορύζων ἐπὶ τοῦ ἤχου, «Gioviette che fate all' amore», ἐν τῷ μελοδράματι *Don Giovanni* τοῦ Mozart).

Ὅτ' εἰπῆς, ὁδοιπόρε, ἀξίζει,
πεινασμένος, μὲ ἴματι θολό,
τὸ νὰ εὖρης τραπέζι ν' ἀχνίζη,
καὶ πρὸ πάντων κρεβάτι καλό . . .

(Ἀποστρέφων τὸ πρόσωπον ἀπὸ τῆς κλίνης ἐν ἀποτροπῇ)

Κρεβάτι καλό !

(Ἐξακολουθῶν νὰ ὑποτονθορύζη τελειώνει τὴν ἐπασχόλησίν του εἰς τὸ ὠρολόγιον, ἔπειτα καὶ κρεμάζει εἰς καρφίον παρὰ τὴν κλίνην. Ἐπειτα, ἀνοίξας τὸ φορεμά του, ἐπιχειρεῖ νὰ τὸ ἀποδυθῇ.)

ΜΙΑ ΤΙΣ (Καθ' ἑαυτήν.) — Ποῦ εὕρισκει τὴν εὐθυμίαν ! (Στρέφεται καὶ τὸν βλέπει ἐκδυόμενον.) Ἄ ! τὴν πάλιν τὰ ἐχάλατε. (Ἐγείρεται περίφοβος.) Τί κάμνετε, κύριε ! . . . λησμονεῖτε ; . . .

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Ἐξακολουθῶν νὰ ἐκδύεται.)—Σςςςς !

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Πῶς εἶναι δυνατόν ! . . . ἐκδύεσθε ;

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Σςςςς !

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἄλλ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν ὑποφέρεται.

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Ἀφαιρῶν τὸ φορεμά του καὶ διὰ φωνῆς σιγαλέας.)
—Εἶναι ἀπηγορευμένον τὸ νὰ ὁμιλοῦμεν. Παρασπονδεῖτε ! Σιωπή ! . . .

ΜΙΑ ΤΙΣ — Αὐτὸ ὅμως, κύριε, τὸ κίνημά σας . . . Μὲ συγχωρεῖτε . . .

ΕΙΣ ΤΙΣ.—Πῶς, κυρία μου ! . . . ἡ κλίνη ἔλαχεν εἰς τὰ χῶ-

ματα τὰ ἰδικά μου. Ἄστειον θὰ ἦτο νὰ μὴ χρησιμεύσῃ εἰς κα-
νένα μία κλίνη ἣτις ἐπληρώθη, δὶς! Ποῦ ἄλλου θ' ἀναπαυθῶ λοιπόν;

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Σᾶς καθικετεύω, κύριε!

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Ἐκατάλαβα· οὔτε τὴν κλίνην μ' ἐπιτρέπετε νὰ
μεταχειρισθῶ! (Φορεῖ ἐκ νέου τὸ ἔνδυμά του, λαμβάνει ἐν τῶν
χαμηλῶν καθισμάτων, τὸ φέρει εἰς τὰ ἐμπρὸς τῆς σκηνῆς, καὶ
κάθηται.) Νὰ μὴν ἔχη τις ποῦ νὰ στηρίξῃ οὔτε τὴν ῥάχιν του
τοῦλάχιστον... Πολὺς τύραννος κατηντήσετε καὶ ἡ εὐγενία σας.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Τέλος πάντων, κύριε, ἂν στοχάζεσθε ὅτι θ' ἀνα-
παυθῆτε καλῆτερα, νὰ σᾶς δώσω αὐτὴν τὴν καθέδραν... Λάβετε.

ΕἰΣ ΤΙΣ. (Ἐγειρόμενος.) — Ὅχι, ὄχι, δὲν θέλω νὰ σᾶς στε-
ρήσω αὐτῆς... (Μετά τινα σκέψιν.) Ὅμως, ἰδοὺ τί ἠδύνατο νὰ
γίνῃ... Ἄφοῦ εἴχετε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ προτείνετε τὴν
καθέδραν σας, εὐαρεστεῖσθε νὰ τὴν φέρετε μόνον ἐπάνω εἰς
τὴν ὀροθετικὴν γραμμὴν;

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Πολὺ κ' λά· ἀλλὰ πρὸς τί ὄφελος;... Ἴδού.
(Φέρει τὴν καθέδραν.)

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Τώρα θὰ ἰδῆτε... (Λαμβάνει τὴν καθέδραν, καὶ
θέτει αὐτὴν εἰς τρόπον ὥστε οἱ ὀπίσθιοι πόδες τῆς νὰ πατοῦν
ἐπὶ τῆς γραμμῆς.) Ἴδού· ἡ εὐγενία σας θὰ καθήσετε αὐτοῦ...
Σταθῆτε τώρα νὰ οἰκοδομήσω καὶ τὸ ἰδικόν μου ἀναπαυτήριο.
(Ἀποθέτει ὀπίσθεν τῆς καθέδρας τὰ δύο χαμηλὰ καθίσματα
κατὰ σειρὰν, ἔπειτα δὲ λαμβάνει ἐκ τῆς κλίνης τὸ ἕτερον προσ-
κεφάλαιον.)

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτήν.) — Ὁ ταλαίπωρος καὶ αὐτός!...
ὁμολογητέον ὅτι ἡ ὑποταγὴ του εἶναι ἀληθῶς ἠρωϊκὴ. (Κάθηται
εἰς τὴν καθέδραν καὶ προσπαθεῖ νὰ εὕρῃ ἀνάπνοσιν.)

ΕἰΣ ΤΙΣ. Θέτει τὸ προσκεφάλαιον ἐπὶ τῆς ὠμοπλάτης του·
κάθηται ἐπὶ τοῦ σκίμποδος τοῦ προσεγγίζοντος εἰς τὴν καθέδραν,
ἐκτείνει τοὺς πόδας ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ἔπειτα καταβιβάζει τὸ
προσκεφάλαιον εἰς τρόπον, ὥστε νὰ ὑπερέγῃ ἡ κεφαλὴ του,
καὶ οὕτω νὰ στρέφεται δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν ἐλευθέρως.) —
Τώρα εἶμαι καλὴ. Τώρα ζωὴ!...

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Αἶ, τώρα λοιπόν ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τοὺς ὄρους

τῆς μεταξὺ ἡμῶν συνθήκης, καὶ πλέον νὰ μὴ τοὺς πικραθῶμεν δι' οὐδένα λόγον. Καλὴν νύκτα!

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Καλὴν νύκτα! (Οἱ πόδες του φυσικῶς ἐκτείνον-
τε ἐπέκεινα τοῦ δευτέρου σκίμποδος. — Καθ' ἑαυτόν.) Ἡ κλίνη
εἶναι ὀλίγον κοντή. . . Ἀναγκάζομαι νὰ ἔχω τοὺς πόδας μου
αἰωρημένους εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν. (Ὡς ἐν παρενθέσει, χαμηλώ-
σας φωνήν.) Ἀτμόσφαιραν λέγε ὀρθότερον. Δὲν εἶναι τελεία ἡ
ἀνάπαυσις. . . Δὲν συνείθισα νὰ κοιμοῦμαι ἐπὶ καθέδρα. . . Δὲν
ἔγινα ποτὲ δικαστής. Ἡ κεφαλή του ἐγγίζει τὴν τῆς *Μιᾶς*
τιρος.) Ἴδου ἓνα tête-à-tête νέου εἴδους. . . (Ἡ *Μία τις* ε-
ταφέρει τὴν κεφαλὴν της πρὸς τὴν ἄλλην ἄκραν πρὸς ἀποφυγὴν
τῆς τοῦ *Ἐρός τιρος*.) καὶ μὲ προξενεῖ μίαν αἴσθησιν τόσον λ-
λόκοτον! . . . Κύτταξε. . . (Μεταφέρει τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν τῆς
γυναικός.)

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Μεταφέρουσα, τὴν κεφαλὴν της πάλιν πρὸς τὴν
ἀντίθετον ἄκραν.) — Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἔχει καὶ καλὰ ἀπόψε-
σιν νὰ μὴ μὲ ἀφήσῃ ἀπόψε ν' ἀναπαυθῶ.

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Παράδοξον πόσον εἶναι τεταραγμένη ἀπόψε ἡ
φαντασία μου! Μετὰ στεναγμοῦ.) Ἄχ. Θεέ μου!

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Χωρὶς νὰ κινηθῇ ἐκ τῆς θέσεώς της.) — Ἄ, κύριε,
πάλιν παρασπονδεῖτε.

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Πῶς παρασπονδῶ!

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Εἶπετε, ἄχ, Θεέ μου!

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Τὴν προσευχὴν μου ἔκαμα.

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Ὡς πιστεύουσα.) — Ἄ! καλὰ.

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτόν, χασμώμενος.) — Τί εὐχὴ Θεοῦ, νὰ
μὴν εἴμπορεῖ ἀπόψε νὰ μὲ πάρῃ ὁ ὕπνος! Βλέπεις, καὶ ἡ περι-
στασις δὲν εἶναι ἀπὸ τὰς συνήθεις. Ἐχε ὀπίσω ἀπὸ τὴν ῥάχιν
σου μίαν ὄραϊαν γυναῖκα, καὶ ἐνῶ εἶσαι μόνος μετ' αὐτῆς, καὶ
στηριγμένος μάλιστα ἐπ' αὐτῆς, κοιμήσου ἂν ἦσαι ἄξιος! . . .
Νὰ μ' ἔβλεπε τώρα ἐκεῖνος ὁ κακότροπος ὁ ἀνεψιός μου, εἰς
τοιαύτην θέσιν, θὰ ἐπίστευεν ὅτι πραγματικῶς ἐγήρασα. . .
ὁ βλάξ! (Κρυφία φωνῆ.) Κοιμᾶσθε; . . . (Ὡς ἐρωτῶν ἑαυτόν.)
Νὰ κοιμᾶται, ἄρά γε; . . . (Θετικῶς.) Κοιμᾶται. . . Μὲ κλεισμέ-

νους τοὺς ὀφθαλμοὺς, καθὼς ἔχει καὶ τὰς βλεφαρίδας μακρὰς, πρέπει νὰ ἦναι ὠραία... Στάσου, στάσου νὰ ἰδοῦμεν, ἂν πραγματικῶς ἦναι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὠραία... ἢ ἐγὼ λανθάνωμαι... (Ἀνακάθεται, τὸ δὲ προσκεφάλαιον πίπτει χαμαὶ Ὁ *Εἷς τις*, χωρὶς νὰ πατήσῃ εἰς τὸ ἔδαφος, γονυπετεῖ ἐπὶ τῶν καθισμάτων του καὶ στηρίζει ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς ῥάχως τῆς καθέδρας. Ἐπὶ τῆς κινήσεως ταύτης, ὁ σκίμπος ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι γονυκλινῆς τρίζει, τότε δ' αὐτὸς νεύει πρὸς τὸν σκίμποδα, ὡς ἐπιτάττων αὐτῷ σιωπὴν.)

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτήν.) — Νομίζω ὅτι σηκώνεται...

ΕἰΣ ΤΙΣ. (Ὑψώνει τὴν κεφαλὴν του ὑπεράνω τῆς *Μιᾶς τινος*, ἣν παρατηρεῖ δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν. Ἡ *Μία τις*, σύρει αἰφνης τὴν καθέδραν τῆς καὶ ἐγείρεται. Ὁ *Εἷς τις*, ὡς ἔχει τὰς χεῖρας στηριγμένας ἐπὶ τῆς ῥάχως τῆς καθέδρας, κινδυνεύων οὕτω νὰ πέσῃ, βάλλει φωνὰς ἐπὶ τῆς θέσεως ταύτης.) — Αἶ, αἶ, αἶ!...

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Ὑποκρινομένη ἄγνοϊαν.) — Τί τρέχει;...

ΕἰΣ ΤΙΣ. (Εἰσέτι ἐπὶ τῆς αὐτῆς θέσεως.) — Καταπατεῖτε τὰς συνθήκας τῶν ὁμῶρων κρατῶν.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Πῶς!;

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Μετετοπίσετε τὴν μεσοτοιχίαν.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Καὶ σεῖς, κύριε, ὅστις κάθισθε καὶ μᾶς βλέπετε ὑπεράνω τῆς μεσοτοιχίας;

ΕἰΣ ΤΙΣ. (Μετὰ ἀρελείας ἐπιτετηδευμένης.) — Νομίζετε;

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Τετέλεσται κατάχρησις ἐμπιστοσύνης. Ῥῆξις τελεία σχέσεων. (Ἐπαναφέρει τὴν καθέδραν τῆς πλησίον τῆς ἐστίας, ὅπου καὶ κάθεται.)

ΕἰΣ ΤΙΣ. (Εἰσέτι γονυπετῆς ἐπὶ τῶν σπιμπόδων.) — Ἴδου ἐγὼ πάλιν ἠναγκασμένος νὰ κουβαλῶ τὰ ἐπιπλά μου. (Τηρῶν τὴν αὐτὴν ἐπὶ τῶν σπιμπόδων θέσιν, λαμβάνει χαμόθεν τὸ προσκεφάλαιόν του, καὶ, ἔχων αὐτὸ ὑπὸ τὴν μασχάλην, καταβαίνει τέλος, καὶ φέρει πλησίον τῆς κλίνης τοὺς δύο σκίμποδας.) Τὴν κλίνην, ὄχι!... Τὴν καθέδραν, οὔτε αὐτήν!... (Κάθεται.) Εἶμαι λοιπὸν καταδεδικασμένος νὰ κοιμηθῶ εἰς τὸ πλάγι τῆς

κλίνης μου... μὲ ὄλον της τὸ πούπουλο. (Στηρίξας τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τῆς κλίνης βάλλει φωνὴν καὶ τρίβει αὐτὸν ὡς ἀλγήσαντα.)
 ὦ! ἔχει μέσα, ὡς φαίνεται, καὶ καρφιά. (Ἐξαπλοῦται ἐπὶ τῶν σκιμπόδων στηρίζων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς κλίνης.)

(Μετά τινα σιγὴν, ἀκούεται κτύπος εἰς τὸ παράθυρον.)

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτήν.) — Τί κτύπος εἶναι πάλιν αὐτός!
 (Ὁ κτύπος ἐπαναλαμβάνεται.) Κύριε!... Κύριε!...

ΕἰΣ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτόν.) — Εἴμπορεῖ τώρα νὰ μὲ φωνάζη ὁσον θέλει... ἄς περιμένῃ ὅτι θὰ μετασαλεύσω πλέον ἀπ' ἐδῶ.

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Δυνατώτερον.) — Κύριε!...

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Κοιμοῦμαι.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἀλλὰ δὲν ἀκούετέ;

ΕἰΣ ΤΙΣ. (Οὐδόλω, μετκινούμενος.) — Τί; κλέπται εἶναι;... ἄς ἔμβουν καὶ ἄς πάρουν ὅτι θέλουν. Νυστάζω... ἀρκεῖ νὰ μὲ ἀφήσουν νὰ κοιμηθῶ.

(Μία χεὶρ ἔξωθεν τοῦ παραθύρου τρυπᾷ τὸ εἰς τόπον ὑέλου χαρτίον, ὀπόθεν εἰσδύει ὄλος ὁ βραχίων.)

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Ἐντρομος.) — Διὰ τὸν Θεόν!!

ΕἰΣ ΤΙΣ. (Ἀνατινασσόμενος.) — Τί πάλιν!

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Δεικνύουσα τὴν χεῖρα, ἣτις ζητεῖ τρόπον ν' ἀνοίξη τὸ παραθυρόφυλλον.) — Δὲν βλέπετε! δὲν βλέπετε ἓνα χέρι εἰς τὸ παράθυρον!;...

ΕἰΣ ΤΙΣ. (Ὀρμήσας καὶ ἀρπάσας τὸν βραχίονα.) — Ἄ!.. σ' ἔπιασα, ἀλιτῆριε!...

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Τρέξασα πρὸς αὐτόν.) — Μὴ, διὰ τὸν Θεόν! μὴ ἐκτίθεσθε... .

ΕἰΣ ΤΙΣ. (Παλαίων κατὰ τοῦ βραχίονος.) — Μὴ φοβεῖσθε!... Ἐνα μαχαῖρι δότε με γρήγορα! Ἐνα μαχαῖρι!... Ἄφετε νὰ τοῦ ἀποκόψω τὸ χέρι... ὥστε νὰ τὸν γνωρίσωμεν ἔπειτα... (Ἐξακολουθεῖ παλαίων, τέλος δὲ μένει εἰς τὰς χεῖράς του ὀλόκληρος μία χεῖρις, καὶ οὕτως ἀποσύρεται ὁ βραχίων.) Ἄ! τὸν οὐτιδανόν!... Μοῦ ἔφυγε!...

(Ῥίπτει τὴν χειρίδα ἐπὶ τῆς κλίνης, ἀφοῦ τὴν παρετήρησε)

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἄ, κύριε ! ἂν τώρα σεῖς δὲν ἦσθε ἐδῶ, ἐγὼ θὰ ἔχανόμην !

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Τὸν ἀχρεῖον !... (Παρατηρήσας ὅτι ἡ *Μία τις* εἰσῆλθεν εἰς τὴν χώραν του. Χαριέντως.) Ναί, ἀχρεῖον τὸν λέγω, ὅμως ἀπέχω τοῦ νὰ μνησικακήσω πρὸς αὐτόν... Τούναντίον μάλιστα...

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Διατί ;

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Διατί, κυρία μου ;... Καὶ μ' ἐρωτᾶτε ;... Διότι, ἄνευ τοῦ τολμήματος αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, θὰ ἐστερούμην τοῦ μεγίστου τῶν καταθυμιῶν μου. Ἄ, κυρία μου !... σᾶς ἀπεμάκρυνεν ἀπ' ἐμοῦ ἡ φρόνησις, ἀλλὰ σᾶς ἐπλησίασεν εἰς ἐμὲ ὁ φόβος...

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Δηλαδή ;

ΕἰΣ ΤΙΣ. — Δηλαδή... ὑπερέβητε τὴν δροθετικὴν γραμμὴν. Τώρα εὐρίσκεσθε εἰς τὰ ἰδικά μου τὰ χῶματα.

(Ἐπεφώσκει ἡ ἡμέρα)

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Θέλουσα ν' ἀπομακρυνθῆ.) — Ἄ !...

ΕἰΣ ΤΙΣ. (Ζητῶν νὰ τὴν κρατήσῃ.) — Ἄ !... ἄ !...

(Ἐπὶ τῆς πάλης ταύτης πίπτει ἐν τῷ δωματίῳ πρὸς τὸ μέρος τῆς *Μιᾶς τινος*, πέτρα, περὶ ἣν εἶναι τυλιγμένη ἐπιστολή)

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Ἀποσπωμένη καὶ φεύγουσα.) — Μὲ συγχωρεῖτε' ἐπιστρέφω εἰς τὴν οἰκίαν μου. Μὲ ἦλθεν ἐπιστολή...

ΕἰΣ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτόν.) — Ἐπιστολή πρὸς αὐτήν ; Καὶ ποῖος ἄρά γε νὰ τὴν γράφῃ !... Αὐτὸ μοῦ κόπτει τὸν ὕπνον. (Πρὸς τὴν *Μίαν τινά*. Μὲ ρίπτετε νὰ ἰδῶ τὸ ἀμφίβλημα αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς ;

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτήν) — Θὰ ἦναι πάλιν αὐτὸς, ὅστις ἀπ' ἔξω μὲ πολιορκεῖ. (Ἀναγινώσκει.) « Κύριε... » Ἄ ! δὲν ἀποτείνεται πρὸς ἐμέ. (Κινεῖται νὰ δώσῃ πρὸς τὸν *Ἐνα τινά* τὸ ἀμφίβλημα μετὰ τῆς ἐπιστολῆς, ἀλλὰ διστάζει.)

ΕἰΣ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτόν.) Ἡ ἀνάγνωσις τὴν ἐπροξένησε συγκίνησιν.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Μολοντοῦτο, ἄς τὴν ἀναγνώσω, ἐπειδὴ φοβοῦμαι μήπως... (Ἀναγινώσκει.) « Ἄν ἦσο ὁ σύζυγος τῆς κυρίας

μὲ τὴν ὁποῖαν εὐρίσκεισαι, βεβαίως δὲν θὰ εἶχα τίποτε νὰ εἰπῶ. Δὲν εἶσι ὅμως σύζυγός της, καὶ ἔχω ἀπόφασιν νὰ κτυπηθῶ μέχρι θανάτου μετὰ σοῦ.» (Βλέπουσα μετὰ συμπαθείας τὸν *"Ερα τινά.*) Τὸν δυστυχῆ ἄνθρωπον!

Εἰς τῖς. (Καθ' ἑαυτόν.) — Ἐστράφη καὶ μὲ εἶδε μὲ παράδοξον τῶρα συμπάθειαν. Τί συμβαίνει ἄρα γε!...

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Ἀναγινώσκουσα.) — «Σὲ περιμένω λοιπὸν, κυριε, νὰ καταβῆς διὰ νὰ λογαριασθοῦμεν...» (Στραφεῖσα πάλιν πρὸς τὸν *"Ερα τινά* συμπαθῶς.) Κύτταξε τῶρα τὸν ἀθῶον ἄνθρωπον!... Καὶ ἰδὲ τὸν ἄλλον, τὸν ἀχρεῖον, νὰ νομίζη...

Εἰς τῖς. (Καθ' ἑαυτόν.) — Ἀλλὰ τί τρέχει καὶ αὐτὴ καὶ μὲ παρατηρεῖ οὕτω πῶς!... Μήπως ἔχω τίποτε ἐπάνω μου...; (Προσπαθῶν νὰ ἴδῃ τὰ νῶτά του, ὑπεράνω τῶν ὤμων, κάμνει στροφικὰς κινήσεις.)

(Ἀκούονται κροταλισμοὶ μαστιγῶν καὶ κωδῶνια ἵππων.)

ΣΚΗΝΗ ΙΖ'.

*Οἱ αὐτοὶ καὶ ἡ ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ, ἣτις ἐξεκλείδωσε τὴν θύραν,
καὶ εἰσελθοῦσα πάλιν τὴν ἐκλείδωσε.*

ΞΕΝ.—Κύριε! Κυρία ἦλθεν ἀπὸ τὸ χωριὸ ἓνα μικρὸ ἀμάξι· ἂν θέλετε νὰ παγαίνετε, καταβῆτε νὰ τὸ συμφωνήσετε, ἐπειδὴ βλέπω τὸν ἀμαξηλάτη καὶ ῥιλεῖ μὲ τὸν ἄλλον. Νὰ μὴ σᾶς τὸ πάρῃ ἐκεῖνος.

Εἰς τῖς. — Καλὰ, καλὰ ἔρχομαι... τῶρα καταβαίνω... Ἔρχεσθε, κυρία, καὶ ἡ εὐγενία σας;

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Ἐννοεῖται. (Καθ' ἑαυτήν.) Πάγω κ' ἐγὼ, ἐπειδὴ φοβοῦμαι μήπως συγκρουσθῆ τῶρα μὲ αὐτὸν τὸν ἀλιτῆριον, ὅστις εἶναι κάτω καὶ τὸν περιμένει. (Πρὸς τὴν Ξενοδόχον.) Θὰ ἀργήσῃ ἄρα γε, κυρά, νὰ ἔλθῃ ἄλλο ὄχημα;

Εἰς τῖς. — Ἀργήσῃ ἢ δὲν ἀργήσῃ, ἐγὼ, κυρία μου, θὰ πηγαίνω. Δὲν κάθημαι πλέον ἐδῶ οὔτε στιγμὴν... Ποῦ εἶναι ὁ σάκκος μου;... ὁ σάκκος μου!...

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Σᾶς παρακαλῶ, χάριν ἐμοῦ, περιμείνετε νὰ ἔλθῃ ἐν ἄλλο ὄχημα. Θὰ ἔλθῃ τώρα καὶ ἄλλο.

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτόν.) — Χάριν αὐτῆς, μὲ λέγει, νὰ περιμείνω! . . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Καθ' ἑαυτήν.) — Ἐλησμόνησα ὅτι εἶναι παρούσα ἡ Ξενοδόχος, ἣτις μᾶς ἐκλαμβάνει ὡς συζύγους. (Πρὸς τὸν Ἔρατινὰ) Εἰξεύρεις, φίλε μου. . .

ΕΙΣ ΤΙΣ, (Καθ' ἑαυτόν.) — Εἰξεύρεις, φίλε μου! . . . ἐνικῶς πρὸς ἐμέ! . . . ὦ! . . . (Περιφέρεται ζητῶν τὸν σάκκον του.)

(Ἐκ νέου ἀκούονται κροταλισμοὶ μᾶστιγος καὶ κωδῶνια.)

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Πλησιάσασα εἰς τὸ παράθυρον) — ὦ, ἐξ ἀνάγκης τώρα θὰ μείνωμεν. Τὸ ὄχημα ἀναχωρεῖ.

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Πρὸς τὴν Ξενοδόχον.) — Φώναξε, κυρά! . . . Κάμε, νὰ χαρῆς τὴν ζωὴν σου! . . . Δὲν ἔχει, παρὰ μίαν θέσιν αὐτὸ τὸ ὄχημα; . . .

ΞΕΝ. — Ἐεῦρω κ' ἐγώ! . . . Ἐκεῖνο θὰ τὸ ἔπιασε ὁ Παυλάκης μοναχικό του. . .

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Ὁ Παυλάκης! ποῖος Παυλάκης; Νὰ τὸν ἰδοῦμεν αὐτὸν τὸν Παυλάκη, ὅστις πιάνει ἀμέσως τὰ πρῶτα ὀχήματα. . . (Παρατηρεῖ ἐξω τοῦ παραθύρου.) Τί βλέπω! . . . ἢ ἡ ὄρασις μὲ ἀπατᾶ! . . .

ΦΩΝΗ. (Ἐξωθεν.) — ὦ θειέ μου! ὦ ἀγαπητέ μου θεϊε! . . .

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Περιδεῶς.) Ὁ ἀνεψιός μου, ὁ ἀχρεῖος!

ΜΙΑ ΤΙΣ. καὶ ἡ Ξενοδόχος ὁμοῦ. — Ὁ ἀνεψιός σας! !

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Εἶναι αὐτὸς ὁ θεοκατάρατος. . . Καὶ τοῦ λείπει καὶ τὸ ματίκι τοῦ φορέματός του. . . Ἄ! τὸν ἀλιτήριον! αὐτὸς λοιπὸν ἦτον, ὅστις ἐζήτησε νὰ ἔμβῃ ἐδῶ διὰ τοῦ παραθύρου. Καὶ νὰ μὴ τὸν γνωρίσω προηγουμένως ἐκ τῆς χειρίδος τὴν ὁποίαν ἀπέκοψα! . . . ἐνῶ αὐτὸ τὸ φόρεμά του τὸ ἔκαμα ἐγώ, ἐξ ἰδίων μου! (Λαμβάνει ἐκ τῆς κλίνης τὴν χειρίδα ἣν ἀπέκοψεν καὶ δεικνύει αὐτήν.) Παρατηρήσετε, κυρία μου, πόσον καλῆς ποιότητος ῥουχον εἶπα καὶ τὸν ἔκαμαν. . . Παρατηρεῖτε;

ΞΕΝ. — Καὶ δὲν εἴσθε λοιπὸν ὁ ἄνδρας τῆς κυρίας ἡ εὐγένια σας; . . . Ἐμένα μου εἶπεν ὁ Παυλάκης, πῶς ὅτι ὁ θεῖός του εἶναι

άνυπανδρος, και πώς 'άν πεθάνη και τόν κληρονομήση, θα μου χαρίση ένα φουστάνι μεταξωτό.

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Ίριψας τήν χειρίδα ἐπὶ τῆς κλίνης.) — "Όταν ἀποθάνω και μὲ κληρονομήση! . . . Βλέπετε, κυρία, βλέπετε; 'Από τώρα πωλεῖ τήν σποδὸν τοῦ θείου του, ὁ τυμβωρύχος! ὁ παγκάκιστος!

ΜΙΑ ΤΙΣ, — Πολλή τρώντι ἀνυνειδησία!

Εἰ Ν. (Πρὸς τὴν *Μίαν* τινά.) — "Όχου, μάτια μου! . . . 'Αμὴ και τοῦλόγου σου πιλι. . . ὅπου 'πέρασες ἐδῶ μία νύκτα μ' ένα ξένον ἄνθρωπο, λέγοντας ὅτι πώς εἶναι ἄνδρας σου! ('Από τῆς στιγμῆς ταύτης ἡ Ξενοδόχος καταγίνεται εἰς τακτοποίησιν τῶν τοῦ θαλάμου.)

ΜΙΑ ΤΙΣ. — "Ό ἐντροπή! (Κρύπτουσα τὸ πρόσωπον.)

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Μή σας μέλη, κυρία, και ἔχω ἐγὼ ἐκεῖνον νὰ τὸν διορθώσω. . . Πρῶτον ἄς τὸν νυμφεύσω, και ἔπειτα τοῦ κόπτω ἐγὼ ἀμέσως τήν πῆττα τοῦ ὅτι θα γίνῃ κληρονόμος μου. Μὲ δίδετε τήν χειρά σας;

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Πώς ἐννοεῖτε, κύριε; . . .

ΕΙΣ ΤΙΣ. — 'Εννοῶ νὰ στηριχθῆτε εἰς τήν χειρά μου διὰ νὰ καταβῶμεν· ἀλλ' ὅμως. . . μ' ἔρχεται μία ιδέα. . . Θα ἐδέχεσθε αὐτὴν τήν χειρα και ὑπ' ἄλλην ἐννοιαν;

ΜΙΑ ΤΙΣ. — 'Αλλ' οὔτω πώς, ἐκ τοῦ προχείρου; . . .

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Εἰπῆτε ἐλευθέρως. . . Γινώσκω ὅτι, ὡς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ μου, δυσκόλως θα εἰλκυον. . .

ΜΙΑ ΤΙΣ. — Πώς! ἀλλὰ πολὺ μάλιστα θα εἰλκύτετε. . .

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Στοχάζεσθε; Πιθανόν. . . Αἱ γυναῖκες ἔχουν ἰδιοτροπίας τοιαύτας ἐνίοτε.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — 'Ὡς και οἱ ἄνδρες. Σεῖς ὅμως εἴσθε, τρώντι. . . ἄνθρωπος. . .

ΕΙΣ ΤΙΣ. — 'Ανθρωπος ὁμολογῶ ὅτι εἶμαι.

ΜΙΑ ΤΙΣ. — 'Αξιότιμος θέλω νὰ εἰπῶ. . . 'Αφήσατε τοὺς ἀστεϊσμούς. 'Απεδείξετε διὰ πραγμάτων τοιαύτην χρηστότητα χρακτῆρος! . . . Κχι ἔπειτα μὲ ἐδιδάξετε εἰς αὐτὴν τήν περίστασιν. . .

ΕΙΣ ΤΙΣ. — Σᾶς ἐδίδαξα. . . ;

ΜΙΑ ΤΙΣ.—“Οτι, πραγματικῶς, ἡ γυνὴ ἔχει χρεῖαν ἐνὸς προ-
στάτου. . .

ΕΙΣ ΤΙΣ.—Λάτρου μᾶλλον εἰπῆτε. Ἐμπλήσατέ με λοιπὸν χα-
ρᾶς. . . Θὰ ἐστέργητε νὰ κοσμήσετε εἰς τὸ ἐξῆς τὸ ὄνομά μου
φέρουσα αὐτό;

ΜΙΑ ΤΙΣ. (Περιχαρῶς.)—Ἀλλὰ δὲν θὰ ἦτον ἴσως ἄκκιρον καὶ
νὰ τὸ ἀκούσω. . .

ΕΙΣ ΤΙΣ.—Ἐχετε δίκαιον. . . ὦ! ἀναμφιβόλως. Ὀνομάζομαι
Χαρίκλῆς Πυρρίχιος. . . Σεῖς δέ;

ΜΙΑ ΤΙΣ.—Χαρίκλεια Νέφη, χήρα Ἐμμανουὴλ Φερόνδου.

ΕΙΣ ΤΙΣ (Ἐνθουσιωδῶς.)—Χαρίκλῆς, Χαρίκλεια! Ἐπλάσθη-
μεν ὁ εἷς διὰ τὸν ἄλλον. Κυρία Χαρίκλεια, ὁ οἰωνὸς εἶναι ἄριστος.
Εἰς τὴν ἑταιρίαν μας, σεῖς μὲν ἔχετε νὰ καταβάλετε ἀκόπως τὴν
πᾶσαν χάριν. . . ἐγὼ δὲ σᾶς ὑπόσχομαι, τὸ ἀπὸ μέρους μου, ὅσιν
οἶόν τε χαράν. . . Βεβαίως, τώρα πλέον δὲν θὰ ἐξακολουθήσετε τὸν
πλοῦν διὰ τὴν Ὀδησσόν. Δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχη ἀνάγκη. . .

ΜΙΑ ΤΙΣ.—Ἀλλ’ ἔχω τὰ ἐπιπλά μου εἰς τὸ ἀτμόπλοον διὰ τὴν
Κωνσταντινούπολιν. . .

ΕΙΣ ΤΙΣ.—Τοῦτο εἶναι ἰδική μου πλέον φροντίς.

(Κρούετα: ἔξωθεν ἡ θύρα.)

ΟΛΟΙ (ὁμοφώνως.)—Τίς εἶναι; ποῖος κτυπᾷ;

ΜΙΑ ΦΩΝΗ.—Ἀνοίξετε! θέλω νὰ χυθῶ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ
θείου μου.

ΕΙΣ ΤΙΣ. (Ἐμποδίζων τὴν Ξενοδόχον πορευομένην ν’ ἀνοίξη.)
—Μὴ, μὴ! . . . Μὴν ἀνοίξης, κυρά! (Δεικνύων τὴν *Μίαν* τινά.)
Γνωρίζω ποίας ἐννοεῖ ἀγκάλας τοῦ θείου του. Ἀλλὰ δὲν θὰ μὲ
γελάσῃ καὶ δευτέραν φορὰν τὸ θηρίον, ὄχι! . . . Κυρ’ Ἀφέντρα,
ὅσον διὰ τὸ μεταξωτὸν φουστάνι, θὰ τὸ ἔχῃς ἀπ’ ἐμέ. . . πραγ-
ματικόν. (Ἡ θύρα κρούεται ἐκ διαλειμμάτων.)

Ἡ ΞΕΝ.—(Πρὸς τοὺς θεατάς.) Αἴ, ἀφοῦ ἡ γειτονιὰ δὲν θέλει
τὸν ἄλλον, ἐγὼ, εἰ νὰ τοῦ κάμω; ἄς περάσῃ καὶ αὐτὸς ὅπως εἰμ-
πορεῖ.

(Ἡ θύρα κρούεται σφοδρῶς.)

ΜΙΑ ΤΙΣ. (πρὸς τοὺς θεατάς.) Αὐτὸς πάγει νὰ σπάσῃ τὴν θύραν. Ἄν μᾶς ἐδίδετε χεῖρά τινα βοηθείας ; . . .

ΕΙΣ ΤΙΣ.—(Πρὸς τοὺς θεατάς.) Ναὶ, τρώντι· διὰ νὰ τὸν τρομάξωμεν, κροτεῖτε ἀφ' ἑτέρου καὶ σεῖς. . . (Ποιῶν τὸ σχῆμα χειροκροτήσεως.) Κροτεῖτε καὶ σεῖς.

ΙΣΙΔΩΡΟΣ Ι. ΣΚΥΛΙΣΣΗΣ

